

Ν. ΟΙΚΟΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θόδης Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' συνδρομᾶς ἀποστέλλονται ἀπ' εὐσείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χρονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὀρέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετὰφρασίς Π. Ι. Φέρμπον, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*: ΤΟ ΓΗΡΑΣΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετὰφρασίς Χαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.)
 Οὐίλλημ Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετὰφρ. Ν. Σπανδοῦρη, (συνέχ.)
 — Αἰμυλίου Ρισβούργ: Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ, διήγημα, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προσηλωτικῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15 Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Καὶ λαβὼν τὸ φανάριον ἀπῆλθε μετὰ τοῦ Γεωργίου. Ἀφ' οὗ ἐξῆλθον τοῦ κήπου, ὁ Ῥοβέρτος ἐπέμενε νὰ τον συνοδεύσῃ, ἀλλ' ὁ Γεώργιος ἐπιμόνως ἠρήθη.

—Μὲ κλειστὰ μάτια πηγαινῶ ὅλο ἴσως εὐχαριστῶ, Ῥοβέρτε.

Ὁ Ῥοβέρτος πειθόμενος εἰς τὰς φιλικὰς προτροπὰς τοῦ φίλου του ἀπεμακρύνθη, καὶ ἔμεινε ὁ Γεώργιος μόνος. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ κατευθυνθῇ εἰς τὴν Νεβίλ-λην, τοῦξαντίον ἀνέβη, κατευθυνόμενος πρὸς τὸ καπηλεῖον τοῦ Πουρτοῦ. Ἡ οἰκία τοῦ Πουρτοῦ ἦτο κλειστὴ καὶ μόλις ἐφαίνετο ἀμυδρὸν τι φῶς. Παρατήρει δὲ περίξ του μετὰ προσοχῆς. Μόνον δὲ ὄπλον εἶχε τὴν ἐκ σιδηροξύλου ῥάβδον του· ἀλλ' ἦτο συνηθισμένος ἐκ τῶν νυκτερινῶν πορειῶν του ἀνὰ τὰς πεδιάδας καὶ τὰ δάση τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ καρδία του δὲν ἐγίνωσκε τί ἐστὶ φόβος.

Ἐν τῷ ὄρανω οἱ ἀστέρες ἔλαμπον, καὶ ἡ σελήνη ὡς δίσκος χαλκοῦς ἀνέτελλεν ὑπεράνω τοῦ δάσους. Πέριξ δὲ ἐν τῇ ἐρημίᾳ ταύτῃ ἀλλόκοτος καὶ ἀνεξήγητος θόρυβος ἐτάραττε τὴν σιωπὴν τῆς νυκτός.

Ἀποχωρήσας τῆς ἀτραποῦ εἰσέδυσεν εἰς τὸ δάσος, καὶ ἐστήριξε τὰ νῶτά του ἐπὶ γιγαντώδους ἀρκεύθου, ὡς προαισθάνομενός τι. Ἐμείνει δ' ἐκεῖ ὥραν πολλὴν συλλογιζόμενος τὰ τῆς ἐσπέρας ἐκεῖνης.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ Ἀντωνία ἐφάνη ὅποια καὶ πρὸ τῆς δίκης τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, τοῦτ' ἐστὶ ψυχρὰ καὶ ἀλαζών. Καὶ ἐν ᾧ ὁ Γεώργιος ἐνόμιζεν ὅτι κατέκτησε τὴν πίστιν καὶ τὴν φιλίαν τῆς, τὴν ἔβλεπεν ἀδιαφοροῦσαν καὶ ἀπομακρυνομένην ἀπ' αὐτοῦ. Λοιπὸν τίποτε δὲν εἶχεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς; Καὶ ὅμως ἐν ᾧ κακουργιοδικεῖφ χθὲς παρετήρησεν ὅτι ἐν ᾧ αὐτὸς ἠγόρευεν, ἐκείνη ἔκλαιε. Κατὰ τὸ βραχύτατον τοῦτο χρονικὸν διάστημα εἶχε κατακτήσῃ αὐτήν, εἶχεν εἰσέλθῃ ὡς

ἀπόλυτος κύριος εἰς τὰ μύχια τῆς ἀνυποτάκτου ψυχῆς τῆς. Ἀλλὰ ἡ ἐντύπωσις ἦτο παροδική, καὶ αὐτὸς ἀπεδιώχθη ἐκ τῆς κατακτήσεώς του.

Ἄ! καὶ εἰς μόνος λόγος γλυκείας εὐγνωμοσύνης, πόσον ἤθελέ τον ἀνακουφίσῃ, πόσον ἤθελέ τον εὐφράνῃ! Ἡ εὐμενὴς αὐτῇ ἔνδειξις πόσον παραμυθίαν ἤθελεν ἐνσταλάξῃ εἰς τὴν πάσης συγγενικῆς στοργῆς ἐρημωθεῖσαν καρδίαν του.

Ἡ ἀνάμνησις δὲ αὐτῆ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης ἐβλάστησεν ἐν τῇ κατεστραμμένῃ καρδίᾳ του ὡς ἄνθος βλαστῆσαν ἐπὶ ἐρείπιων.

Τὸ ὄρολόγιον τοῦ πύργου Κλαϊρεφὸν ἐσήμανε μεσονύκτιον. Ἡ σελήνη ἦτο ἤδη ὑψηλὰ καὶ φῶς ἀργυροῦν κατέκλυζε τὰ πέριξ. Ὁ νέος ὡς ἀφυπνισθεὶς ὑπὸ τῶν ἠχῶν τοῦ ὄρολογίου συνῆλθε καὶ διανοήθη: Ἐως ποῖαν ὥραν θὰ φυλάττω ἐδῶ σκοπός; Εἶμαι ἐδῶ ὅπως ὁ Ὁράτιος παραφυλάττων τὸ φάσμα τοῦ μακαρίτου βασιλέως εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ἐλσινόρης. Ἐὰν ὁ πατήρ μου δέν με ἠπάτησε, ποῖον θὰ ἴδω ἐδῶ ἐρχόμενον; Καὶ ἂν ἔλθῃ τις, θὰ περάσῃ ἄρα γε ἀπὸ τοῦτο τὸ μέρος;

Φωνὴ ἐνδόμουχος ἔλεγεν εἰς αὐτὸν ὅτι ἡ θέσις ἐκείνη, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἴστατο, ἦτο ἡ καταλληλοτάτη. Ἐφείλουσαν τὴν προσοχὴν του τὰ ἐλαφρὰ ἄλλατα δύο λαγῶν, οἵτινες ἐπαιζοῦν ἐπὶ τῆς ἀτραποῦ. Ἀλώπηξ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου καταδιώκουσα τὸ θήραμά της, ἤκούετο ὕλακτοῦσα, καὶ διὰ τῶν ὕλακῶν τῆς δίδουσα εἰδήσιν εἰς τὴν ἐνεδρεούσαν θήλειαν. Ἐν τούτοις περὶ τὴν μίαν ὥραν βαρυνθεὶς ἠτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ σκοπῶν νὰ ἐπανέλθῃ καὶ αὐριον. Ἀλλ' οἱ δύο παίζοντες λαγῶι στήσαντες αἰφνης τὰ ὄτα των, ἐπήδησαν διὰ μιᾶς εἰς τὸ δάσος. Βήματα ἀντήχουν πρὸς τὸ ἄνω μέρος τῆς ἀτραποῦ.

Ὁ Γεώργιος ἐφρικίασε, οἱ ὀδόντες του συνεσφίγγθησαν καὶ ἐστερέωσε τὴν ῥάβδον του εἰς τὴν χεῖρά του. Ὁ θόρυβος προσήγγιζε καθάρως ὡς ἀνθρώπου βεδίζοντος ἀνευ προφυλάξεως. Σκιὰ ἠπλώθη ἐπὶ τῆς κατασφώτου ἀτραποῦ, καὶ ὁ Γεώργιος εἶδε διερχόμενον τὸν Ρούσον ἀσκεπῆ, καὶ τὰ ἐνδύματά του ἐν ἀταξίᾳ μεγίστη.

Προῦχώρει βήματι τακτικῶ ἀνοικτοῦς ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς, προσηλωμένους καὶ ὅμως μὴ βλέποντας, τὸ σῶμά του ἐκινεῖτο ἀκαμπτον καὶ ὡς ὑπὸ μηχανῆς, ὡς παρασυρόμενον ὑπὸ δυνάμει ἀκατανοήτου.

Ὁ Γεώργιος ἠκολούθησε τὸν βοσκόν, ὅστις ὅμως δὲν ἔδειξε σημεῖα ὅτι ἤκουσε τὰ βήματα τοῦ ἀκολουθοῦντος αὐτόν.

Ὅτε ἔφθασεν εἰς τὸ κοίλωμα ὅπου ὁ Τρεχανέμης καὶ ὁ Πουρτοῦς εὗρον νεκρὰν τὴν Τριανταφυλλίαν, ἐστάθη ὀλίγον, τὸ πρόσωπόν του ἐσηματίσθη περίλυπον, συνέστρεψε τὰς χεῖράς του, ἐξέβαλε κραυγὴν θρηνώδη καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ὁ Γεώργιος ἠκολούθει συγκεκλινημένος. Ὁ βοσκὸς ἐπορευέτο εἰς τὸ χωρίον ἔνθα ἦτο ἡ κατοικία τοῦ Τρεχανέμη. Οὕτω βαδίζοντες ἀμφότεροι ἦλθον εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

Δι' ἐνὸς ἄλματος ὁ βλάξ ἐπήδησε τὸν τοῖχον, καὶ πορευθεὶς εἰς τάφον τινὰ ἔχοντα ἀπλοῦν ξύλινον σταυρόν, ἐγαυπέτησε καὶ ἤρχισε νὰ στενάζῃ. Ἐφίλησε τὸ χῶμα μετὰ συντριβῆς ψιθυρίζων: «Συχώρεσέ με, Τριανταφυλλιά! ἄχ! Τριανταφυλλιά μου! δέν το ἤθελα!»... Καὶ ἐν τῇ ἐρημίᾳ τοῦ πενήμου ἐκείνου τόπου ἦτο καταπληκτικὸν τὸ θέαμα τοῦ μωροῦ ἐκείνου, καλοῦντος τὴν νεκρὰν μετὰ λυγμῶν μετανοίας καὶ ἔρωτος...

Ὁ Ρούσος ἔμεινε ἐκεῖ πολλὴν ὥραν καταληφθεὶς ὑπὸ σπασμῶν καὶ κυλιόμενος κατὰ γῆς. Ἐπειτα ἀπῆλθεν ὡς εἶχεν ἔλθῃ.

Ὁ Γεώργιος ἐστήριζετο ἐπὶ τοῦ τοίχου σύννου. Τὸ παραπέτασμα διεσπάρθη ἀποτόμως. Ἐγίνωσκεν ἤδη τὴν ἀλήθειαν. Ἀνακρέτησεν εὐθύς τὴν σκηνὴν τοῦ φάνου. Πῶς νὰ μὴ ὑποπτεύσῃ τὸ τοιοῦτον; Ἐνεθυμήθη τότε, ὅτι εἶχεν ἴδῃ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀφιξέως του τὸν Ρούσον πκλαϊόντα μετὰ τῆς Τριανταφυλλιδῆς ὁ βοσκὸς ἦτο τότε φειδρὸς ἄμα καὶ ἀπειλητικὸς. Ἐντὸς τοῦ ἀλόγου τούτου ὄντος εἶχεν ἀναρθῆ πάθος σαρκικόν, ὅπερ ἤθελε νὰ κορέσῃ μετὰ τῆς κτηνωδίας ἀγρίου θηρίου. Ἐν τῷ παροξυσμῷ τῆς πα-

ραφορὰς του ἤρπασε τὴν κόρην ὡς λείαν, ἀλλὰ τῇ παρεμβάσει τοῦ Τρεχανέμη καὶ τοῦ Πουρτοᾶ ἠναγκάσθη νὰ τραπῆ εἰς φυγὴν. Καὶ σφίγγων τὴν νεανίδα, τὴν ἐπνίξεν, ἐν ᾧ μόνον τὰς κραυγὰς τῆς ἤθελε νὰ καταπνίξῃ.

Ἴδου δὲ ὅτι αὐτὸς προέδιδεν ἑαυτὸν διὰ τῆς νυκτερινῆς ταύτης ἐκδρομῆς του. Ἄλλ' ἄρα γε ὅ τι ἔκαμε σήμερον θά το κάμῃ καὶ αὐριον;

Δις ἔτι ἐπανῆλθεν ὁ Γεώργιος καὶ δις παρέστη εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην. Ὁ ὑποβάτης διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ μετέβαινεν εἰς τὸ νεκροταφεῖον καὶ ἐπανήρχετο.

Ὁ Γεώργιος εἰς οὐδένα εἶπε τίποτε περὶ τῆς ἀνακαλύψεώς του ταύτης. Ἄλλὰ πορευθεὶς εἰς τὴν ἀστυνομίαν εὔρε τὸν ἀστυνόμον. καὶ τον παρεκάλεσε νὰ τον συνοδεύσῃ εἰς τοῦ εἰσαγγελέως, πρὸς ὃν καὶ διηγήθη ἀκριβῶς ὅ τι εἶχεν ἴδῃ, παρακαλέσας αὐτὸν νὰ ὑπάγῃσιν τὴν νύκτα ὁμοῦ πρὸς ἐπιθεβαίωσιν τοῦ πράγματος.

Ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ συναντηθῶσιν τὴν νύκτα ἕξω τῆς μικρᾶς πύλης τοῦ κήπου τοῦ Κλαιρεφὸν περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν.

Ὁ Γεώργιος περὶ ὥραν πέμπτην ἦλθεν εἰς Κλαιρεφὸν χωρὶς νὰ τον περιμένωσιν. Ἐγινε δὲ δεκτὸς μετὰ χαρμοσύνην κραυγῶν ὑπὸ τῆς θείας Ἰσαβέλλας καὶ τοῦ Ροβέρτου. Ὁ δὲ γηραιὸς μαρκήσιος ἐχαίρετίσεν αὐτὸν διὰ φιλικῶν νεύματος ὡς ἐσυνήθιζε.

Ἡ Ἀντωνία ἐφάνη καὶ πάλιν σοβαρὰ καὶ σκυθρωπῆ. Ὁ χαρακτήρ τῆς ἀπὸ τινων ἡμερῶν εἶχε μεταβληθῆ. Αὐτὴ ἦτις ἄλλοτε ἦτο ἡ φαιδρότης καὶ ἡ χαρὰ τοῦ οἴκου, ἔμενεν ὥρας ὀλοκλήρους ἄφωνος καὶ σιωπηλῆ. Ἡ θεία τῆς ἐρχομένη πλησίον τῆς ἠγγίξε τὸν ὄμῳν τῆς, αὐτὴ δὲ ἀνετριχίαζε καὶ ἐφαίνετο συνερχομένη ἐκ ζοφεροῦ ὄνειρου. Ἦτο ὡς πάντοτε προσηνὴς καὶ γλυκεῖα, ἀλλὰ ἐνδόμυχος φροντίς ἐφαίνετο κατασπαράττουσα τὴν καρδίαν τῆς.

Ὁ Κροϊμενίλ, λαθὼν ὀκταήμερον ἀδειαν, διέτριβεν ἐν τῷ πύργῳ καὶ συνώδενε τὴν Ἀντωνίαν εἰς τὸν περιπάτον προσπαθῶν νὰ τὴν διασκεδάξῃ. Συνδιελέγοντο δὲ μάλιστα περὶ τῆς δίκης, καὶ ἀνεπαιστήτως ὁ λόγος ἐγίνετο περὶ τοῦ νέου δικηγόρου. Μετὰ πλείστων καὶ μεγίστων ἐπαίνων ἀνέφερον ὁ Κροϊμενίλ τὸ ὄνομα τοῦ Γεωργίου, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ προκαλέσῃ ἀντίρρησιν τινὰ τῆς Ἀντωνίας. Αὐτὴ ὅμως ἀπέβλεπε πρὸς αὐτὸν μετ' ἀλλοκότου ἐκφράσεως καὶ διέκοπτε τὴν ὁμιλίαν.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἰδοῦσα τὸν Γεώργιον ἡ Ἀντωνία, ἐστράφη πρὸς τὸν Κροϊμενίλ καὶ μετ' ἀπροσδοκῆτος τραχύτητος εἶπε πρὸς αὐτόν :

— Νὰ τον ὁ ἀγαπητὸς φίλος σας ...

Ὁ Κροϊμενίλ ὠχρίασας ἀπεκρίθη ἡσύχως :

— Δέν το ἀνοῦμαι, ἀγαπῶ ὄλους ὅσοι εἶνε ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν δεσποινίδα Ἀντωνίαν.

Ἡ Ἀντωνία ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, ἀπέ-

βλεψε ζωηρῶς πρὸς τὸν νέον καὶ μετὰ ζωηρότητος εἶπε :

— Ἐὰν εἴσθε εἰλικρινῆς, θὰ εἴσθε ὁ ὀλιγώτερον ἀγαπῶν ἢ ὁ γενναιότατος τῶν ἀνδρῶν.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἦλθε πρὸς τὸν ὑπερασπιστὴν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, καὶ δὲν εἶδε τὸ λυπηρὸν νέφος, ὅπερ ἐσκίασε τὸ μέτωπον τοῦ Κροϊμενίλ.

Κατὰ τὸ δεῖπνον καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ Γεώργιος ἦτο ἀσυνήθως εὐθυμος. Αὐτὸς ὁ συνήθως σοβαρὸς καὶ ἐπιφυλακτικὸς, ἐφάνη φαιδρότατος καὶ κατέβλεψε τοὺς πάντας διὰ τῆς χαριστάτης εὐφύας του.

Ἡ θεία Ἰσαβέλλα κατεβρόχιζε τοὺς λόγους τοῦ εὐνοουμένου τῆς καὶ ἐκάθητο ζωηροτάτη μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ροβέρτου. Δέν κατῴρθωσε νὰ κρατηθῆ, ἀλλ' ἀνεφώνησεν ἐνθουσιῶσα πρὸς τὸν γηραιὸν μαρκήσιον :

— Τί σου λέγει τὸ χαριτωμένο μου παλληκάρη! Ἄ! μ' αὐτό, τί νὰ σου εἰπῶ, μὲ ἐσκόλαθωσε μὲ . . . δέν εἰξέρω πῶς νὰ το εἰπῶ!

Περὶ τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν ὁ Γεώργιος παρὰ τὰς προτροπὰς τῆς γηραιᾶς παρθένου ἠτοιμάσθη νὰ ἀπέλθῃ, καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ροβέρτον νὰ τον συνοδεύσῃ.

— Μόνον χωρὶς φανάρι σὲ παρακαλῶ, προσέθηκε. Καὶ ἂν τύχῃ νὰ παραπατήσωμεν τόσον χειρότερον.

Καὶ οἱ δύο φίλοι ἀπῆλθον διὰ μέσου τοῦ κήπου. Ἦνοιξαν τὴν μικρὰν πύλην καὶ ἐξῆλθον εἰς τὴν ὁδόν. Ἐκ τῆς σκιᾶς τοῦ τοίχου ἀπεχωρίσθη σχῆμα ἀνθρώπινον καὶ φωνὴ ἠκούσθη λέγουσα :

— Σεῖς εἴσθε, κύριε Καρθαγιάν;

— Ἐγὼ εἶμαι, κύριε εἰσαγγελεῦ. Εἶνε μαζί μου καὶ ὁ κύριος Κλαιρεφόν.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος τεταραγμένος. Περὶ τίνος πρόκειται;

— Πρόκειται περὶ τῆς τελείας δικαιοσύνης σας, κύριε, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς, καὶ θὰ θεωρήσω ἑμαυτὸν εὐτυχῆ νὰ το διακηρῶξω ἐγώ.

— Τώρα μιλιά πλέον, εἶπεν ὁ Γεώργιος.

Καὶ ὁδηγῶν τοὺς δύο συνοδοιπόρους του κατηθύνθη πρὸς τὴν ἀτραπὸν τοῦ λόφου.

Ἀπὸ δύο ἤδη ὥρῶν ἦτο ὁ ἀστυνόμος ἐν τῷ νεκροταφεῖῳ ἐνεδρεύων ὀπισθεν ἰτέως τινός. Ἐν τῇ γωνίᾳ εἶχε στήσῃ ἕνα φύλακα καὶ δύο ἐτέρους ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Τὸ ψῆχος ἦτο δριμύ καὶ αὐτὸς ἵστατο ἀκίνητος καὶ διανοούμενος θὰ ἔλθῃ ἄρα γε ὁ βοσκός;

Περὶ τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἀκούεται κρότος βημάτων καὶ ἰδοῦ ἐπιφαίνεται ὁ Ροῦσος. Διὰ τῆς κιγκλιδωτῆς πύλης εἰσῆλθεν ὁ Γεώργιος μετὰ τῶν συντρόφων του. Ὁ ἀθλιὸς ὑπνοβάτης ἀνεφώνησε πάλιν δακρύων : « Συχώρεσέ με, Τριανταφυλλιά! Ἄχ! Τριανταφυλλιά μου, δέν το ἤθελα! » καὶ ἐν τῷ σπασμωδικῷ παροξυσμῷ του ἔσεισε τὸν ξύλινον σταυρὸν, ὅστις κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ χόρτου.

Πάντες ἦλθον πλησίον, καὶ νεύσαντος

τοῦ εἰσαγγελέως ἔκυψεν ὁ ἀστυνόμος καὶ ἔψκουσε τὸν ὄμον τοῦ ἀθλίου. Ἄλλὰ παρευθὺς ἐκεῖνος ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, ὠρθωθῆ ἐπὶ τῶν γονάτων του, καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ὡς ὁ ἐκ τοῦ ὕπνου ἐγειρόμενος. Περιέβλεψεν ἔντρομος καὶ ὠρούμενος, καὶ δι' ἐνός ἄλματος ὤρμησε πρὸς τὸν τοίχον. Ἄλλ' ἰδὼν τὸν ἐκεῖ ἵστάμενον φύλακα περιέδραμε τὸ νεκροταφεῖον καὶ εὐρῶν τὴν θύραν φρουρομένην, ἐστάθη ὀλίγον ὡς θηρίον πολιορκούμενον, καὶ ἰδὼν ἡμικλειστον τὴν θύραν τῆς ἐκκλησίας, εἰσῆλθεν.

— Προσοχή! προσοχή!! ἀνεφώνησεν ὁ ἀστυνόμος, προσοχή!!! θὰ σας φύγη!..

Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἠκούσθη θόρυβος συγκεχυμένος καὶ γρυλλισμοὶ ὑπόκωφοι, εἰς δὲ τῶν φυλάκων ἐξελθῶν τῆς ἐκκλησίας εἶπεν :

— Ἐσκαρβάλωσε 'ς τὸ καμπαναρεῖο!..

Καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης ἐφάνη ὁ βλάξ εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ κωδωνοστασίου· οἱ φύλακες ὤρμησαν εἰς τὴν κλίμακα τοῦ κωδωνοστασίου καταδιώκοντες αὐτόν.

Βλέπων δὲ ὅτι καὶ ἐκεῖ κατεδιώκετο, ἀνερριχήθη εἰς τὰς δοκούς, ἀφ' ὧν ἐκρέματο ὁ κώδων, καὶ ἐκεῖ ἐστάθη ὄρθιος, διαστρέφων ἀγρίως τὸ πρόσωπόν του, ἔχων τὴν κόμην φρίσσουσαν καὶ πελιδνὸς ὑπὸ τοῦ φόβου.

Ὅπισθεν αὐτοῦ ἐφάνη εἰς φύλαξ, ἀλλὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ τον συλλάβῃ, ὁ Ροῦσος παρετήρησε τὴν στέγην τοῦ κωδωνοστασίου καὶ εὐκίνητος ὡς γορίλλος ἀνερριχήθη καὶ εὐρέθη ἐπὶ τῆς κορυφῆς. Ἐκεῖ ἐπάνω ἐστάθη ἐπ' ὀλίγον ἐπὶ τοῦ στενοῦ γείσου τῆς κορυφῆς, ἔπειτα ἐφάνη ἰλιγγιάσας καὶ ὡς ἐλκόμενος ὑπὸ τοῦ κενοῦ, ἐκλονήθη ἐπανειλημμένως, ἀνεκάρχησε δυνατὸν καὶ φοβερὸν καγχασμόν, καὶ ἀπολέσας τὴν ἰσορροπίαν κατέπεσεν εἰς τὸ κενόν.

Ὁ Ροβέρτος, ὁ Γεώργιος καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς μὲν προφθάσαντες ἀπεχώρησαν πρὸς τὰ ὀπίσω. Τὸ πτώμα τοῦ Ροῦσου, περιστροφόμενον καὶ περιδινόμενον ἐν τῇ καταπτώσει, διέγραψε φοβερὰν καμπύλην γραμμὴν καὶ κατέπεσε μετὰ ψόφου ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Τριανταφυλλιάς, καὶ ἐπυτίλισε διὰ τοῦ αἵματός του τὸν λίθον, τὸν ἔτι ὑγρὸν ἐκ τῶν δακρύων του.

[Ἐπεται συνέχεια]. Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBÉY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Ἐχετε τὴν ιδέα πῶς αὐτὸς ἦταν ποῦ ἐχθὲς ἐπροσπάθησε νά...
— Εἶμαι περὶ τούτου βέβαιος. Δέν ἐπέτυχε καὶ θέλει ν' ἀρχίσῃ ἐκ νέου.

— Τότε, πρέπει νὰ εἶνε ὁ ἴδιος ποῦ ἔκλεψε τὴν κόρη τοῦ Κάμπρεμερ.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Καὶ αἱ δύο εἶνε κληρονόμοι, καὶ θέλει ν' ἀπαλλαγθῆ ἀπὸ αὐτὰς, πρὶν παρουσιάσῃ τὸν ἰδικὸν τοῦ κληρονόμου, ὅπως ἀπηλλάχθη ἀπὸ τὴν Μαρίαν Φασίτ.

— Κατὰ τὴν ιδέαν σας, αὐτὸς λοιπὸν ἐσκώτωσε τὴν Ἰγγλέζα;

— Ἡ ἔβλεπε νὰ τὴν φονεύσουν, τὸ ὁποῖον εἶνε τὸ ἴδιον.

— Διάβολε! ἀλλὰ πῶς νὰ κάμωμε νὰ τὸν τσακώσωμεν;

— Θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ. Κατὰ τὴν ιδέαν μου, ὁ Τολβιάκ πρέπει νὰ ἔχη κάπου κανὲν μέρος, εἰς τὸ ὅποῖον ἐργάζεται μετ' ἄνεσιν, καὶ τὸ μέρος αὐτὸ δὲν εἶνε μέσα εἰς τὸ Παρίσι. Ἐκεῖ πρέπει νὰ ἔστειλε τὴν κόρην τοῦ Κάμπρεμερ, ἐκεῖ ἤθελε νὰ στείλῃ τὴν δεσποινίδα Λεκόντ, ζωντανὴν ἢ ἀποθαμμένην, αὐτὸ δὲν τὸ γνωρίζω, ἀλλ' εἶνε τὸ ἴδιον. Ἐὰν δὲ αὐτὸς εἶνε ὁ δολοφόνος τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ, ἐκεῖ θὰ ἔστειλε τὸ κιβώτιον, εἰς τὸ ὅποῖον εὐρίσκετο τὸ πτώμα τῆς γυναικός.

— Μπᾶ! ἀλήθεια!... οἱ κλητῆρες τῆς ἀστυνομίας κατέθεσαν πῶς τὴν στιγμήν ποῦ ἔπιασαν τὸν βουβό, μιὰ ἀμαξία τῶστριψε ἀπὸ τὸ βουλευτῆριον τῆς Ἰταλίας.

— Καὶ ἡ ἀμαξία ἢ ὅποια εἶχε τὴν μικρὰν ἐπέρασε τὴν πλατεῖαν τῆς Ἰταλίας.

— Ἴσως εἰς αὐτὴν τὴν ἐξοχὴν ἐπήγαινε ὁ ἄθλιος ὅταν τὸν ἔλασα στὸ σταθμὸν τοῦ Ὀρλεάν.

— Βέβαια! καὶ ἦτο μαζὶ μετ' αὐτὴν ἡ λαμπροπόνη τῆς Μαρίας Φασίτ.

— Αὐτὸ εἶνε βέβαιον, ἀφοῦ μάλιστα οἱ Ὀβερνοὶ τὴν ἀνεγνώρισαν. Ἀλλὰ γὰρ νὰ σοῦ πῶ, ἀρχηγέ, ἂν ἦτο ἡ ἴδια ποῦ φερε ἀπόψε στὸ θέατρον;...

— Τότε εὐρισκόμεθα πολὺ πλησίον τοῦ σκοποῦ. Ἀμφιβάλλω ὅμως. Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, θὰ εἶνε εὐκόλον νὰ τὸ ἐξάκριβώσωμεν αὐριον ἀμέσως. Ἀκουσέ με καλὰ. Θὰ πᾶς νὰ μεταμφιεσθῆς, ὅπως ἦσαν πρὸ ὀλίγου, ὡς μικρὸς εἰσοδηματίας, καὶ ἔπειτα θὰ προσπαθῆσῃς νὰ βγῆς ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον, χωρὶς νὰ σε παρατηρήσουν. Εἶνε ἀκόμη ἑνωρὶς καὶ ἠμπορεῖς νὰ περάσῃς. Θὰ πᾶς κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ὁδὸν Γοδὼ καὶ θὰ παραφυλάξῃς ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ Τολβιάκ. ἠμπορεῖ νὰ φύγῃ ἀπόψε, καὶ πρέπει νὰ τὰ προβλέπωμεν ὅλα, ἂν καὶ νομίζω ὅτι δὲν θ' ἀναχωρήσῃ, παρὰ αὐριον τὸ πρωί. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἅμα ἐξημερώσῃ, θὰ ἐνοικιάσῃς μιὰν ἀμαξίαν μετ' αὐτὴν ὥραν, καὶ θὰ μείνῃς μέσα εἰς αὐτὴν δύο σπῆτια περὶ μακρὰ. Ὅταν ὁ Τολβιάκ βγῆθῃ θὰ εἰπῆς εἰς τὸν ἀμαξηλάτην σου νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Δὲν πρέπει νὰ ξανακάμῃς ταῖς προηγουμέναις ἀνοησίαις. Εἶμαι τῆς ιδέας ὅτι θὰ ὑπάγῃ νὰ ζητήσῃ τὴν Ἀρβαλέταν εἰς τὸ βουλευτῆριον Ὀσμάν, καὶ ὅτι θὰ ὑπάγουν μαζὶ εἰς τὸν σιδηρόδρομον τῆς Ὀρλεάνης. Προσπάθησε μετ' ὅ,τι τρόπον ἠμπορέσῃς νὰ φθάσῃς εἰς τὴν θύραν ποῦ πωλοῦν τὰ εἰσιτήρια τὴν ἴδιαν στιγμήν μετ' αὐτοῦς, ἀγόρασε τὸ εἰσιτήριόν σου διὰ τὸν ἴδιον σταθμὸν ὅπου αὐτοὶ θὰ

ζητήσουν καὶ μὴ τοὺς ἀφήσῃς πρὶν βεβαιωθῆς ὅτι ἔφθασαν ἐκεῖ ποῦ πηγαίνουν.

— Μείνετε ἤσυχοι, ἀρχηγέ. Ἐσῦρω νὰ πέρνω τὸ κατόπι, καὶ ὁ Τολβιάκ δὲν θὰ μοῦ παίξῃ δυὸ φορὰς κατὰ σειρὰν τὸ ἴδιο παιγνίδι.

— Τὸ ἐλπίζω. Ἀφοῦ βεβαιωθῆς ποῦ κατοικοῦν, θὰ ἔμβῃς εἰς τὴν πρώτην ἀμαξοστοιχείαν, ποῦ θὰ περάσῃ καὶ θὰ γυρίσῃ πίσω εἰς τὸ Παρίσι, θὰ πᾶς εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ διὰ νὰ συνομιλήσῃς μετ' ὁμοίων Ὀβερνοῦς, καὶ θὰ ἐπιστρέψῃς ἐδῶ νὰ μοῦ κάμῃς τὴν ἔκθεσίν σου. Ἐκατάλαβε;

— Μάλιστα, ἀρχηγέ. Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἂν δὲν τσακώσω αὐτὸν τὸν κακοῦργον Τολβιάκ, δὲν θὰ εἶνε δικό μου σφάλμα.

Εἰπὼν ταῦτα, ὁ Πιεδούσης μετέβη ἵνα ἐπιτελέσῃ ἄνευ ἀναβολῆς τὴν μεταμφίεσίν του.

Ὁ κύριος Λεκὸν κατέπεσε ἐφ' ἑνὸς διβανίου, ἐκράτησε τὴν κεφαλὴν του διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἐψιθύρισε:

— Θεέ μου! νὰ μὴ ἠπατώμην!

Λ'

Μετὰ ἔν τέταρτον, ἀφότου ἔλαβε τὰς ὁδηγίας τοῦ ὁ Πιεδούσης, μετημφιεσμένος εἰς ἀστὸν, ἐξήρχετο τοῦ «Μεγάλου Ξενοδοχείου» καὶ μετέβαινε εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ κυρίου τοῦ ὑποδειχθεῖσαν θέσιν.

Ὁ κύριος Λεκὸν, δύναται τις νὰ πιστεύσῃ, οὐδὲν ἔκοιμήθη.

Διήλθε τὴν νύκτα μελετῶν ἐκ νέου τὴν ὑπὸ τοῦ Κάμπρεμερ ἀφθεῖσαν σημείωσιν, καὶ σταθμίζων τὰς ἐνδεχομένας περιπτώσεις ἐπιτυχίας, αἵτινες τῷ ἐναπολείποντο ἔτι.

Ἐπίστευεν ὅτι προσήγγιζεν εἰς τὸν σκοπὸν, οὐδεμίαν δ' ἀμφιβολίαν τῷ ἔμενε πλέον ὅτι ὁ Τολβιάκ, ἂν δὲν ἦτο ὁ κύριος αὐτουργός, ἦτο τοῦλάχιστον ὁ συνέννοχος τοῦ κακοῦργήματος τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ.

Πόσας ὅμως δυσκολίας δὲν ὄφειλε νὰ ὑπερνικήσῃ, μέχρις οὗ κατορθώσῃ ν' ἀποδείξῃ σαφῶς τὸ μέρος, ὅπερ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἔπαιξε, καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ ν' ἀρνηθῆ καὶ νὰ ὑπεκφύγῃ τὴν δικαιοσύνην!

Τὸ ἔργον ἠδύνατο νὰ κάμῃ νὰ ὀπισθοχωρήσῃ τοὺς ἰκανωτέρους ἀστυνομικοὺς πράκτορας, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ κύριος Λεκὸν δὲν θὰ ἐπροχώρει, ἂν δὲν ὑπεστήριζεν αὐτὸν ἡ ἀγάπη τοῦ υἱοῦ του.

Ἐξακολουθῶν νὰ ἐξαγάγῃ τὰ συμπεράσματα, δι' ὧν ἐπέθετο εἰς τὴν ἐνοχὴν τοῦ ἀνεγνωστοῦ, καὶ νὰ παρατηρήσῃ τὴν ὑποθεσίν ὑφ' ὅλας τὰς ἐπιπτώσεις, παρετήρησεν ἐπὶ τέλους ἀντίρρησίν τινα, ἣτις εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς δὲν εἶχε παρουσιασθῆ εἰς τὸ πνεῦμά του.

Ἐὰν ἠδύνατο νὰ παραδεχθῶσι καὶ ν' ἀποδείξωσι μάλιστα, ὅτι ὁ φόνος τῆς Μαρίας Φασίτ δὲν ἦτο μονομερής, ὅτι συνεδέετο πρὸς σειρὰν ἄλλων κακοῦργημάτων, ἐχόντων ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, τούναντι δὲν ἐφαίνετο δυνατὸν ν' ἀποδειχθῆ τοιοῦτοτρόπως ὁ φόνος τοῦ

Λερέ, τοῦ φονευθέντος ἐμπόρου ἐν τῷ ἐστιατορίῳ τοῦ περιπτέρου.

Οὐδὲν τὸ κοινὸν εἶχε μετὰ τῆς οἰκογενείας Ὀ-Σολιβάν, ὁ ἀτυχὴς οὗτος ἐμπόρος τῶν ὑφασμάτων.

Τί συμφέρον εἶχεν ὁ Τολβιάκ ν' ἀπαλλαγῆ αὐτοῦ;

Καὶ ἂν δὲν ἦτο ὁ Τολβιάκ, θὰ ἦτο λοιπὸν ἄλλος τις, ὅστις τὸν ἐκτύπησε.

Τότε ἐπανῆλθον εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ κυρίου Λεκὸν τὰ χάσματα, αἱ ἀντιφάσεις, αἱ ἀπιθανότητες τοῦ συστήματος τῆς ὑπερασπίσεως, ὅπερ τοσοῦτον ἐπιμύχθως εἶχε διοργανώσῃ, ὅπως σῶσῃ τὸν κατὰδικον.

Ὅθεν καταπεπονημένος ἐκ τοῦ βάρους τῶν φαινομένων, ἄτινα τοσοῦτον σαφῶς κατεδικάζον τὸν ἄθλον, περίλυπος καὶ σχεδὸν ἀποτεθαρονημένος, παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ διαφωτίσῃ τὸ σκοτεινὸν τοῦτο μυστήριον.

Εἶχεν ἀπόφασιν νὰ περιμένῃ, χωρὶς νὰ ἀναπαυθῆ, τὴν ἐπάνοδον τοῦ Πιεδούσης, καὶ νὰ ἐνεργήσῃ ἄνευ ἀναβολῆς, ἅμα ὡς ἤθελεν ἀούσει τὴν ἔκθεσιν τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ πράκτορος.

Διήλθε τὰς ὑπολειπομένας αὐτῷ ὥρας κανονίζων ἐκ τῶν προτέρων τὰς λεπτομερείας τῆς ἐκτελέσεως τοῦ σχεδίου, ὅπερ εἶχε συλλάβῃ, καὶ γράφων πρὸς τὴν δεσποινίδα Λεκόντ.

Ἐθεώρει ἐπάναγκες, ἵνα ὑπομνήσῃ αὐτῇ ὅτι οὐδὲν ἔλησμονεῖ τὸν μνηστῆρά της, πρὸ πάντων δὲ ἵνα τὴν εἰδοποιήσῃ νὰ εἶνε προσεκτικὴ κατὰ τῶν ἐπαπειλούντων αὐτὴν κινδύνων.

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτοῦ, λίαν σύντομος καὶ ἐπιτηδεῖα, ἦτο συντεταγμένη εἰς τρόπον, ὥστε ἡ Θηρεσία νὰ ἐννοήσῃ πόθεν προήρχετο, καὶ νὰ λάβῃ αὐτὴν ὑπὸ σπουδαίαν ἐποψίν, χωρὶς οὐδεὶς, οὐδ' αὐτὴ ἡ κυρία Λεκόντ, νὰ δυνηθῆ νὰ μαντεύσῃ τὴν ἐν αὐτῇ κεκρυμμένην ἔννοιαν, καὶ νὰ ἐπιφέρῃ ἀντιρρήσεις.

Προέτρεπε τὴν νεάνίδα νὰ μὴ θέσῃ πλέον τὸν πόδα ἐκτὸς τῆς οἰκίας, μέχρις οὗ λάβῃ εἰδήσεις ἐνὸς φίλου — ἡ λέξις ἦτο ὑποσημειωμένη — καὶ τὴν παρεκάλεσε θερμῶς νὰ μὴ ἀπολέσῃ τὸ θάρρος, καθόσον ἡ ἡμέρα τῆς ἀπελευθερώσεως προσήγγιζεν.

Ὁ κύριος Λεκὸν εἶχε τελειώσει διὰ τῆς ἐκφραστικῆς ταύτης φράσεως τὴν πρὸς τὴν δεσποινίδα Λεκόντ ἐπιστολήν, καὶ ἡ πρώτη ἦτο ἤδη ἀκούντως προκεχωρημένη, ὅταν ὁ Πιεδούσης εἰσῆλθε παρὰ τῷ κυρίῳ του, χωρὶς ν' ἀλλάξῃ ἐνδυμασίαν.

Ὁ ψευδὴς Ναβὰθ ὑπελόγιζεν, ὅτι ὁ πρῶν ἀριθμὸς 29 θὰ ἐπανήρχετο λίαν ἀργά, ἡ ἐσπευσμένη δὲ αὐτὴ ἐπάνοδος οὐδὲν καλὸν προεμήνυε.

— Λοιπὸν; ἠρώτησε μετ' ἀνησυχίας.

— Ἀ! ἀρχηγέ, ἀνέκραξεν ὁ Πιεδούσης, θάρρῳ πῶς ὁ διάβολος ἀνακατεύεται ἐς αὐτὴν τὴ δουλειά. Ἐμεῖνα πάλι ἐς τὰ κρῦα τοῦ λουτροῦ!

— Πῶς! τὸν ἄφησες νὰ σοῦ διαφύγῃ;

— Ὅχι! ἔφθασα πολὺ ἀργά.

— Τί σημαίνει αὐτό;

— Σημαίνει πῶς τὸ πουλί ἦταν φευγάτο ὅταν ἐπῆγα νὰ φυλάξω εἰς τὴν ὁδὸν Γοδῶ.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν, ἐκτὸς ἂν ἔχασες ἀλλοῦ τὸν καιρὸ σου, ἕως ὅτου φθάσης ἐκεῖ.

— Δὲν ἔχασα οὔτε μιὰ στιγμή. Δὲν εὗρηκα ἐμπόδια μήτε εἰς τὸν διάδρομο μήτε εἰς τὴν σκάλα τοῦ ξενοδοχείου, καὶ ἀφοῦ ἔφθασα εἰς τὸ βουλευτάρτο ἕνα πῆδημα μονάχα μοῦ ἐχρειάσθηκε ὡς νὰ φθάσω εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Τολβιάκ. Ἦμουν βέβαιος πῶς δὲν θὰ τὸν ἀπαντοῦσα, γιατί θὰ εἶχεν ἐπιστρέψει προτῆτερα. Ἦμουν βέβαιος ἀκόμη πῶς δὲν θὰ ἔβγαίνεν ἔξω τὴν νύκτα, ἀλλὰ ἐλογάριαζα πῶς θὰ ἔφυγε πολλὴ πρῶτῃ γιὰ νὰ προφθάσῃ τὴν πρῶτην ἀμαξοστοιχίαν. Γιὰ αὐτὸ λοιπὸν ἐπερίμενα νὰ ζημερώσῃ καὶ ἐσυριανοῦσα εἰς τὸ πεζοδρόμιον. Τίποτε. Ἡ πόρτα οὔτε μιὰ φορὰ ἀνοιξε. Ὅλοι ὅσοι κάθονται μέσα εἰς αὐτὸ τὸ σπῆτι εἶνε ἀνθρωποὶ τακτικοί. Εἰς τὰς πέντε ἐφώναζα ἕναν ἀμαξῆ, ὁ ὁποῖος ἐπήγαγε στὸ σταθμὸ τῆς πλατείας τῆς Μαγδαληνῆς. Εἶχε ἄλογο ξεκουρασμένο, γιατί εὗγαγε ἀπὸ τὸν σταῦλο. Εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου: «Αὐτὸ μοῦ χρειάζεται, ὅταν θὰ πάρω τὸ κατόπι τὸν ἀνθρωπὸ μου.» Ἐμπαίνω λοιπὸν μέσα στὸ ἀμάξι καὶ τὸ σταματῶ εἰς τὸ ἀντικρυνὸ σπῆτι. Ἡ θέσις ἦτο καλὴ γιὰ νὰ βλέπῃ κανεὶς ὅσους ἔμπαινον καὶ ἔβγαίνον. Περιμένω μιὰ ὥρα κανεὶς. Εἰς τὰς ἔξη καὶ τέταρτον, ὁ θυρωρὸς ἦλθε νὰ σαρώσῃ τὸ πεζοδρόμιον, καὶ ὁ ὑπῆρέτης τοῦ Τολβιάκ ἐτράβηξε μὲ ταῖς παντούφλαις καὶ μὲ τὴν πίπα του ἕως τὸ καπηλειὸ τῆς γωνίας. Αὐτὸ μοῦ φάνηκε παραξένο καὶ εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου: «Ἄν ὁ Τολβιάκ ἔσφυγε, ὁ δούλος του δὲν θὰ τῶριχνε ἔξω. Λοιπὸν εἶνε ἐδῶ.» Τότε, μὰ τὴν πίστι μου, ἐπειδὴ δὲν ἤθελα νὰ χάσω ἐκεῖ χωρὶς κανένα κέρδος, ἀφοῦ ἤξερα μάλιστα πῶς μὲ περιμένετε, εἶπα νὰ προχωρήσῃ τὸ ἀμάξι πέντε ἢ ἔξη πόρταις μακρύτερα, καὶ ἐκατέθηκα. Ὁ θυρωρὸς ἐσάρωνε ἀκόμα. Ἐπῆγα σιγὰ σιγὰ καὶ τὸν ἐπλησίασα γιὰ νὰ τὸν ἐρωτήσω ποῖαν ὥρα ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ μιλῆσῃ εἰς τὸν κύριον Τολβιάκ.

— Δὲν θὰ εἶνε μήτε σήμερα μήτε αὔριον, μοῦ ἀπαντᾷ. Ἐφυγε χθὲς τὸ βράδυ γιὰ τὴν ἐξοχὴ καὶ δὲν θὰ γυρίσῃ παρὰ τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα.

— Εἰς αὐτὸ ἀπάνω, λέγω μὲ τὸ νοῦ μου: «Καλὰ! δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ στὸ σπῆτι του, θὰ πῆγῃ εἰς τῆς Ἰγγλέζας καὶ θὰ φύγουν μαζὺ, εἰς τὰς ἑπτὰ. Τὸ βουλευτάρτο Ὅσων εἶνε δυὸ βήματα μακρὰ. Ἐγὼ ἀκόμη καιρὸς.» Δίνω τὴν διεύθυνσιν εἰς τὸν ἀμαξῆ καὶ φθάνω εἰς τὰς ἔξη καὶ μιστὴ ἔμπροσς στὴν πόρτα τῆς Ἰγγλέζας. Ἐκεῖ δὲν ἐδυσκολεύθηκα νὰ λάβω πληροφορίας, γιατί ἡ καμαριέρα τῆς μίλουσε στὸ πεζοδρόμιον μὲ τὸν θυρωρὸ, καὶ τὸν ἀκουσα νὰ τῆς λέγῃ: «Νὰ λοιπὸν πάλι, ἡ κυρία σου ἔφυγε γιὰ τὴν ἐξοχὴ;» Καὶ ἡ καμαριέρα τοῦ ἀποκρίθηκε: «Μάλιστα, ἔφυγε χθὲς τὸ βράδυ, ἀφοῦ ἐγύρισε ἀπὸ

τὸ Μελοδράμα, καὶ μοῦ εἶπε πῶς θὰ μείνῃ ἔξω πέντε ἕως ἔξη ἡμέραις. Εἶμαι γι' αὐτὸ πολὺ εὐχαριστημένη. Θὰ πάγω νὰ διασκεδάσω λιγάκι εἰς Ἀσνιέρ.»

— Ἐγνώριζα λοιπὸν ὅτι ἤθελα. Ἐζήτησα ἀπὸ τὸν θυρωρὸ ἕνα ὄνομα στὸν ἀέρα, μοῦ ἀπάντησε πῶς δὲν τὸ γνωρίζει, εἶπα εἰς τὸν ἀμαξῆ νὰ μὲ φέρῃ εἰς τὸ βουλευτάρτο, καὶ ...

— Μετὰ τὸ Μελοδράμα! ἐπανέλαβεν ὁ κύριος Λεκὸκ. Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἔφυγαν πρὶν τελειώσῃ. Εἶχαν ἀμαξάν, ἡ ὁποία τοὺς ἐπερίμενε.

— Αὐτὸ ἴσα-ἴσα ἐσκέφθηκα κ' ἐγώ.

— Διατί δὲν ἦλθες ἀμέσως νὰ μοῦ εἴπῃς ὅτι ἔμαθες;

— Ἀρχηγέ, δότι ἐτράβηξα ὡς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ, ὅπως μοῦ εἶχατε παραγγείλει. Ἐπῆγα πεζός, γιατί ἀμαξῆ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη κάνει τὸν κόσμον νὰ σὲ καλοβλέπῃ. Εὗρηκα τοὺς Ὄβερνοῦς, τοὺς ἔκαμα νὰ φλυαρήσουν, καὶ ἔμαθα νέα. Ἐἔρετε γιατί ἐχειρονομοῦσαν τόσῳ χθὲς εἰς τὴν πόρτα τοῦ Μελοδράματος; Νὰ ὁ λόγος: Εἶδαν νὰ μπῆ εἰς τὸ θέατρον τὴν καμαριέρα τῆς Μαρίας Φασίτ.

— Μαζὺ μὲ τὸν Τολβιάκ; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ κύριος Λεκὸκ.

— Ὅχι, ἀρχηγέ, μονάχη της, ἀλλὰ μὲ μεγάλη τοαλέτα, μὲ διαμαντικὰ, μὲ δαντέλες, ντεκολτέ: ἔπρεπε νὰ τὴν ἰδῆ κανεὶς!

— Τὴν ἐπερίμεναν εἰς τὴν ἐξοδον;

— Ὅχι, βέβαια! αὐτοὶ οἱ ἀνθρωποὶ κοιμοῦνται ὡς τὰς ὄρνιθαις, καὶ ἀφοῦ ἔπερσε ἡ πρώτη στιγμή ποῦ ἔμειναν χασομισμένοι, ἐγύρισαν πάλιν ἡσυχὰ στὸ σπῆτι των.

— Εἶνε λοιπὸν πεπρωμένον νὰ ἔχωμεν τὰ πάντα ἐναντίον μας! εἶπε μετὰ πικρίας ὁ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου. Δὲν θὰ διορθώσωμεν ὅμως τὸ κακόν, ἀφοῦ μένομεν ἐδῶ. Πήγαμε νὰ μοῦ φέρῃς τὸν ὁδηγὸν τῶν σιδηροδρόμων, εἶνε ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τοῦ σπουδαστηρίου μου.

ΛΑ'

Ὁ Πιεδούσης ὑπήκουσε πάραυτα, καί-τοι ἀρκούντως ἐκπλαγείς ἐκ τῆς ληψείσης διαταγῆς.

Οὐδόλως ἠννοεῖ κατὰ τί ὁ ὁδηγὸς τῶν σιδηροδρόμων ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ, προκειμένου ν' ἀνακαλυφθῇ ὁ ἀληθὴς δολοφόνος τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ.

Ὁ κύριος Λεκὸκ ὅμως ἐγνώριζε καλῶς ποῖαν χρῆσιν ἤθελε κάμει τοῦ καταλόγου τούτου, τοῦ προωρισμένου νὰ χρησιμεύῃ ταῖς ὁδοιπόροις μόνον.

— Παιδί μου, εἶπεν οὗτος διὰ τόνου ἀπορασιαστικοῦ, εἶνε καιρὸς νὰ ἐνεργήσωμεν. Ὅτι καὶ ἂν ἐκάμαμεν ἕως τώρα δὲν ἦτον ἀνωφελές, ἐπειδὴ ἔμαθα πολλὰ πράγματα, τὰ ὁποία εἶχον ἀνάγκην νὰ γνωρίζω. Ἄλλ' ἡ ἐργασία αὐτὴ δὲν εἶνε τίποτε ἂν παραβληθῇ πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἔχομεν νὰ κάμωμεν. Θὰ μὲ βοηθήσῃ, ἀλλὰ θὰ πηγαίνομεν χωριστά. Πρέπει λοιπὸν νὰ σὲ καταστήσω ἐνήμε-

ρον, εἰς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔχω νὰ ἐπιχειρήσω, καὶ νὰ σοῦ ἐξηγήσω ὁλόκληρον τὸ σχέδιόν μου.

— Λέγετε, ἀρχηγέ, δὲν θὰ χάσω οὔτε μιὰ λέξι, καὶ θὰ κάμω ὅτι μοῦ πῆτε γιὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω.

— Ἄκουσε πρῶτα τοὺς λόγους, εἰς τοὺς ὁποίους στηρίζομαι. Δὲν κάμνει κανεὶς τίποτε σωστόν, ἂν δὲν τὸ ἐνοήσῃ καλά, καὶ δι' αὐτὸ θέλω νὰ μ' ἐνοήσῃς. Χθὲς σοῦ εἶπα, καὶ σὺ παρεδέχθης τὴν γνώμην μου, ὅτι ὁ Τολβιάκ πρέπει νὰ ἔχη κατοικίαν ἐκτὸς τῶν Παρισίων.

— Αὐτὸ εἶνε φῶς φανερόν, καὶ αὐτὴν τὴν ὥραν εὐρίσκεται χωρὶς ἄλλο εἰς αὐτὸ τὸ μέρος.

— Εἶνε ἄρα γε οἰκία ἐντὸς πόλεως ἢ ἐντὸς χωρίου; Εἶνε ἄρα γε ἔπαυλις; ἐπανέλαβεν ὁ κύριος Λεκὸκ, δὲν τὸ ἤξεύρω. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον ἤξεύρω εἶνε ὅτι πηγαίνουν ἐκεῖ μὲ τὸν σιδηροδρόμον τῆς Ὀρλεάνης.

— Μάλιστα, ἀφοῦ τὸν εἶδα νὰ παίρῃ τὸ εἰσιτήριόν του εἰς τὸν σταθμόν.

— Καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία, ἡ ὁποία ἀναχωροῦσε τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν ὑπῆγαγε παρὰ μέχρις Ὀρλεάνης. Μεταξὺ Ὀρλεάνης καὶ Παρισίων λοιπὸν πρέπει νὰ ζητήσωμεν.

— Σωστό, ἀρχηγέ.

— Ὁ Τολβιάκ ὅμως ἤμπορεῖ ἐπίσης νὰ πάγῃ καὶ μὲ ἀμαξάν εἰς τὸ μέρος εἰς τὸ ὅποιον τόσον συχνὰ ἔχει ἐργασίαν, διότι εἶνε φανερόν ὅτι χθὲς ἐπῆγε μὲ τὴν ἀμαξάν μετὰ τὸ Μελοδράμα, διότι ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖ τὸ μεσονύκτιον, καὶ αὐτὴν τὴν ὥραν δὲν ὑπάρχουν πλέον ἀμαξοστοιχίαι, αἱ ὁποῖαι ἀναχωροῦν ἐκ τοῦ σταθμοῦ τῆς Ὀρλεάνης.

— Ἀλήθεια.

— Ἀπὸ αὐτὸ φαίνεται ὅτι ὁ Τολβιάκ δὲν πηγαίνει μακρὰν τῶν Παρισίων. Ἐὰν ἐπήγαγεν ἐκεῖ μὲ ἀγοραίαν ἀμαξάν, θὰ ἔλεγον ὅτι δὲν ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῶν πλησίον περιχώρων, ἀλλὰ τίποτε δὲν φανερώνει ὅτι μεταχειρίζεται ἀγοραίαν ἀμαξάν. Ἀπ' ἐναντίας, μοῦ φαίνεται σχεδὸν βέβαιον ὅτι κάμνει χρῆσιν ἰδιωτικῆς ἀμαξῆς, πιθανὸν ὅχι τῆς ἰδικῆς του, διότι εἶνε ἀρκετὰ νοήμων, ὥστε νὰ μὴ ἐμπιστεύεται εἰς τὸν ἀμαξῆν του τὰ τερπνὰ ταξείδιά του.

— Καὶ μάλιστα, ἀφοῦ τὸν ἀμαξῆ αὐτὸν τὸν ἔχει μὲ τὸν μῆνα, καὶ ὁ ἐνοικιαστής δὲν θὰ θέλει νὰ τοῦ σακατέψουν τ' ἀλογά του, τὰ ὁποῖα τὰ πηγαίνουν εἰς τὴν ἐξοχὴ.

— Αὐτὸ εἶνε φανερόν. Πρέπει λοιπὸν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι τοῦ στέλλουν ἀπὸ ἐκεῖ ἀμαξάν, ἡ ὁποία εἶνε καθαυτὸ ἰδική του ἢ τοῦ... πῶς νὰ εἰπῶ; ... τοῦ συντρόφου του, ἀμαξάν, ἡ ὁποία ἐρχεται νὰ τὸν ζητῇ εἰς τοὺς Παρισίους καὶ νὰ τὸν φέρῃ, ὅχι εἰς τὴν ὁδὸν Γοδῶ, ἀλλ' εἰς καμμίαν μακρονήν συνοικίαν, εἰς τὰ πέριξ τῆς πλατείας τῆς Ἰταλίας, παραδείγματος χάριν.

— Εἶμαι τῆς ιδέας, πῶς ἡ κόρη τοῦ

Κάμπρεμερ έμβηκε μέσα σ' αυτήν την άμαξα.

— Τρέχεις πολύ. Θα έλθωμεν και εις αυτό, άλλ' άφρησέ με να έξακολουθήσω τόν συλλογισμόν μου. Με τόν ίδιον τρόπον, κατά πάσαν πιθανότητα, χθές τὸ έσπέρας, άφου έφυγε από τὸ Μελοδραμα ὁ Τολθιάκ, ὁ ὁποῖος ὑπόπτει μήπως παρακολουθεῖται, θά έμβηκε με τήν 'Αγγιλιδα εις άγοραίαν άμαξαν, ἡ ὁποία θά τοὺς έφερε εις τὸ μέρος, ὅπου τοὺς περιέμενε ἡ άμαξα, ἡ ὁποία εἶνε προσδιωρισμένη διὰ τὰς νυκτερινὰς έκδρομάς.

— Σωστό! 'Σάν νά τό 'βλεπα. Θα κατέβηκαν εις τήν γωνία κανενός δρόμου. Δέκα βήματα με τὰ ποδάρια, έως ποῦ νά περάσουν τήν γωνία τοῦ δρόμου. 'Η άμαξα περιμένει εκεί, πηδοῦνε μέσα, και έπειτα: τράβα άμαξά.

— Τώρα, έν άλογον, δύο άλογα, άν θέλεις, πόσας λεύγας ἡμποροῦν νά κάμουν διὰ μιᾶς, χωρὶς νά τ' αλλάξουν;

— 'Ο Πήγασος, ὁ ὁποῖος ὑπηρετήσε 'ς τὴ σκευοφυλακή, ἡμπορεῖ νά σᾶς τὸ εἶπῃ αὐτὸ καλλίτερα από 'μένα. 'Αλλά τέλος πάντων, άπάνω κάτω μου φαίνεται πῶς ένα κελὸ άμαξί τραβᾷ εύκολα δέκα έως δώδεκα λεύγαις τήν ἡμέρα. Γι' αὐτὸ ὅμως χρειάζεται τὰ άλογα νά ξεκουρασθοῦν και νά φᾶν ταγί 'ς τὸ δρόμο.

— 'Ο Τολθιάκ, νομιζω, ταξειδεύει τήν νύκτα και ὄχι τήν ἡμέρα, και τήν νύκτα τ' άλογα κουράζονται περισσότερο. 'Ακόμη μεγαλειτέρα πιθανότης ὑπάρχει ὅτι δέν διασκεδάξῃ νά σταματᾷ εις τὰ ξενοδοχεῖα, τὰ ὁποῖα, άλλως τε, δέν μένουν άνοικτὰ τήν νύκτα, άφότου δέν ὑπάρχουν πλέον οὔτε άμαξια, οὔτε λεωφορεῖα. 'Ασίδουμε λοιπὸν ποῖαν άπόστασιν έπάνω κάτω άλογα δυνατὰ και καλὰ χορτασμένα ἡμποροῦν νά διατρέξουν, χωρὶς νά φάγουν και χωρὶς ν' αναπαυθοῦν.

— Τί νά 'πῶ; αὐτὸ δέν εἶνε εύκολον νά τὸ γνωρίζῃ κανεὶς. Πέντε λεύγαις, έξη λεύγαις 'ς τήν άνάγκη, άλλὰ θά ἦταν πολὺ κοπιαστικό, άν ταῖς έκαναν συχνά. Τρεῖς ἡ τέσσαραις λεύγαις εἶνε εύκολώτερο.

— Και διὰ ὀλιγώτεραις από τρεῖς ἡ τέσσαρες λεύγαις ὑποτίθεται ὅτι ὁ Τολθιάκ δέν θά επήγαινε ποτὲ με τὸν σιδηρόδρομον. Τὸ Σοαζύ - Λεροά, τὸ ὁποῖον εἶνε ὁ πρῶτος σταθμός, εἶνε άλληθές ὅτι απέχει τῶν Παρισίων δέκα μόνον χιλίόμετρα, δέν πιστεύω ὅμως ὅτι πηγαίνει εις Σοαζύ - Λεροά.

— "Αν πηγαίνῃ εκεί, ἡ γυναῖκα ποῦ άρπαξε τήν κόρη τοῦ Κάμπρεμερ, δέν θά έβαζε έμπρός αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Τὸ 'Αβλόν, τὸ ὁποῖον έρχεται κατόπιν, περὶ μακρὰ δέκα πέντε χιλίόμετρα, δηλαδὴ τέσσαρες λεύγαις έπάνω κάτω. Συντομεῶς, και συμπεραίνω ὅτι πρέπει νά ζητήσωμεν μεταξὺ τεσσάρων και ὀκτῶ λευγῶν από τοὺς Παρισίους τὸ μέρος, εις τὸ ὁποῖον πηγαίνει ὁ Τολθιάκ.

— 'Επάνω στὴν γραμμὴ τοῦ 'Ορλεάν, έννοεῖται.

— Εἰς τήν γραμμὴν ἡ πλησίον τῆς

γραμμῆς. 'Ημπορεῖ νά καταβῇ εις ένα σταθμόν, και από τὸν σταθμόν αὐτόν νά ὑπάγῃ πεζός, ἡ έφιππος ἡ με άμαξαν εις τήν οἰκίαν, εις τήν έπαυλιν, ἡ εις τὸν πύργον του. "Ας λάβωμεν λοιπὸν ὡς βάση τὸν σιδηροδρομικὸν δρόμον μέχρις άποστάσεως ὀκτῶ λευγῶν από τοὺς Παρισίους. 'Ο δρόμος αὐτός θά μᾶς φέρῃ εις Βρετινὺ, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ακριβῶς εις άπόστασιν τριάκοντα δύο χιλιομέτρων. Πρό τοῦ Βρετινὺ, και μετὰ τὸ Σοαζύ, έχομεν έξ σταθμούς. 'Αβλόν, 'Αθης, Γιουβιζύ, Σαβινὴ, 'Επιναι, και Σαιν-Μισέλ. Εἰς ένα από τοὺς έξ αὐτοὺς σταθμούς πρέπει νά σταματᾷ ὁ Τολθιάκ, εἴτε διὰ νά μείνῃ εἴτε διὰ νά μεταβαίνῃ δεξιὰ και άριστερὰ τῆς γραμμῆς, ὄχι ὅμως κατά πάσαν πιθανότητα και πολὺ μακρὰν.

— Τότε, άρχηγέ, θέλετε νά επισκεφῶμεν ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη.

— Και τὰ περιχώρα, εις άπόστασιν δέκα έως δώδεκα χιλιομέτρων.

— Πολὺ καλά, μόνον...

— Τί;

— "Αν ταξειδεύσετε 'σάν 'Ινδὸς πρίγκιπας, και ἐγὼ ὡς μαῦρος οἰκονόμος, ὅλα τὰ χωρὶά θά σηκωθοῦν στο ποδάρι, και δίνουν τήν εἰδησιν παντοῦ δυὸ ὥραις πρὶν φθάσωμε, εις τρόπον ὥστε...

— Μὴ λέγεις λοιπὸν άνοησίαις. Θέλω νά μάθω τὰ μυστικά τοῦ Τολθιάκ, ὁ ὁποῖος με εἶδεν ὡς Ναβάβ, και δέν εἶμαι τόσον άνόητος νά φανερωθῶ με τὰ φορέματα τὰ ὁποῖα μ' εἰγνώρισε.

— Τότε λοιπὸν θ' αλλάξωμε φορέματα.

— Εἶνε άπαραίτητον.

— Και τί θά φορέσωμε;

— 'Εσκέφθην πολὺ δι' αὐτὸ, και άφου ὅλα τὰ εἰρήτασα, άπεφάσισα, διὰ τήν εκδρομὴν αὐτήν, νά γείνω άντιπρόσωπος έμπορικῶ οἴκου και σύ πλανόδιος πωλητής.

— Δέν θά εργαζώμεθα λοιπὸν μαζύ;

— Μαζύ, ὄχι, άλλ' εις τὸ ίδιον μέρος, και τήν ίδιαν ἡμέραν. Τώρα θά σοῦ φανερώσω τήν ιδέα μου. Τὸ καλλίτερον μέσον νά λάβῃ κανεὶς πληροφορίας εις τὰς πόλεις και εις τὰ χωρία εἶνε νά συνομιλήσῃ με τοὺς ξενοδόχους. Τὸ καλλίτερον μέσον νά λάβῃ κανεὶς πληροφορίας εις τὰς έξοχὰς εἶνε νά συνομιλήσῃ με τὰς οἰκοδεσποῖνας. 'Εγὼ αναλαμβάνω τὰς πόλεις και σύ θά αναλάβῃς τὰς έξοχὰς. Αὐτὸ εἶνε τὸ πρόγραμμά μου, ἰδοῦ δὲ και ὁ τρόπος διὰ νά γείνῃ χρῆσις αὐτοῦ. Καταβαίνω εις τὸν πρῶτον σταθμόν — διότι θά τοὺς επισκεφθῶμεν και τοὺς έξ — φθάνω εκεί με τὸν σιδηρόδρομον και πηγαίνω εις τὸ καλλίτερον ξενοδοχεῖον. Σὺ φθάνεις μίαν ὥραν προτῆτερα ἡ άργότερα από ἐμέ, πεζός, φορτωμένος με τὰ έμπορεύματά σου και πηγαίνεις νά μείνῃς εις ένα καπηλειό, εις τὸ ὁποῖον συνήθως διανυκτερεύουν οἱ άγωγάται. 'Επισκέπτομαι τὰς καλλιτέρας οἰκίας τοῦ τόπου διὰ νά προτείνω τὰ κρασιά μου, εἰδιάλεξα τὰ κρασιά, διότι ἡμπορεῖ κανεὶς νά έμβῃ παντοῦ διὰ νά πωλήσῃ αὐτὸ τὸ έμπορεύμα. — Σὺ, πηγαίνεις γενικῶς εις ὅλα τὰ σπίτια διὰ νά

πωλήσῃς κλωστήν, βελόνα, και βαμβακερά,

'Εννοεῖται, ὅτι ὅταν συναντώμεθα εις τὸν δρόμον, θά φαινώμεθα ὅτι δέν γνωρίζομεθα. Μόνον, κάθε έσπέραν εις τὰς δέκα ακριβῶς, θά διασκεδάξω νά κάμνω τὸν γῦρον τῆς 'Εκκλησίας... πάντοτε ὑπάρχει μία 'Εκκλησία, και εἶνε εύκολον νά τήν εὔρη κανεὶς... 'Ερχεσαι τήν ίδιαν ὥραν νά περιδιαβάξῃς εις αὐτὸ τὸ μέρος. Θα συνομιλοῦμεν, σύ θά μοῦ διηγῆσαι, ὅ,τι έμαθες, και αναλόγως με τὰς πληροφορίας, τὰς ὁποῖας έσυναξάμεν θά σοῦ δίδω διαταγὴν νά πηγαίνῃς τήν άλλην ἡμέραν τὸ πρῶτ' εις τὸν άκόλουθον σταθμόν, ἡ άπ' εναντίας, θά σέ στέλλω εις τὰς έπαύλεις και εις τοὺς πύργους τῶν πλησιοχώρων, και ἐγὼ θά μένω εκεί.

— 'Ενόησα, άρχηγέ. Μοῦ χρειάζεται μιὰ άδεια διὰ νά γυρίζω νά πωλῶ, άδεια επιθεωρημένη από τήν άστυνομία. 'Ο Πήγασος θά μοῦ τήν οἰκονομίσῃ εις τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.

— 'Εγὼ, έχω ὅ,τι μοῦ χρειάζεται. Φατούρες και τιμολόγια τοῦ οἴκου Ραφσόν, Γένκες και Σ' τῆς Λιβερπούλης. 'Ο Γένκες εἶνε φίλος μου. Συνέλαβα ένα ταμίαν του, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶχε κλέψει δέκα χιλιάδας λίρας στερλίνας. Κάμνει χονδρικῶς τὸ έμπόριον τῶν οἴνων τῆς 'Ισπανίας και τῆς Πορτογαλλίας.

— Και μ' αὐτόν τὸν τρόπον δέν θά στενοχωρεῖσθε με εκείνους ποῦ ταξειδεύουν χάριν έμπορίου. Αὐτοὶ εἶνε πανοῦργοι, άλλὰ δέν γνωρίζουν τ' άγγλικὰ σπίτια.

— Μένε ἡσυχος, διότι ἤξεύρω νά ὀμιλῶ εις αὐτοὺς τοὺς ανθρώπους. Πρέπει νά σπεύσωμεν, διότι δέν έχομεν οὔτε στιγμήν νά χάνωμεν. Θα εἰδοποιήσω άμέσως τήν διεύθυνσιν τοῦ ξενοδοχείου ὅτι αναχωρῶ άπόψε δι' 'Αβρην, και ὅτι κρατῶ τὸ ένδιαίτημά μου. Μείνε ὅπως εἶσαι, άπόψε γίνεσαι πάλιν μαῦρος, και τρέξε νά μ' αγοράσῃς τὰ φορέματα και τὰ κιβώτια, τὰ ὁποῖα μοῦ χρειάζονται. Φέρε εις τήν οἰκίαν μου, άδιέξοδος τῆς Ροκέτας, μίαν ένδυμασίαν ὀδοπορικὴν, βάλε τὰ άλλα φορέματα μέσα εις τὰ κιβώτια, τὰ ὁποῖα νά στείλῃς άμέσως εις τὸν σταθμόν τῆς 'Ορλεάνης. Εἰπέ εις τὸν άμαξηλάτην νά έλθῃ νά μᾶς πάρῃ από τήν ὁδὸν Σκριβ, εις τὰς έπταμισυ. Θα φανῇ ὅτι μᾶς πηγαίνει εις τὸν σταθμόν τοῦ 'Αγίου Λαζάρου, και θά μᾶς φέρῃ εις τὸ βουλευτάρτον Μενιλμοντάν. Θα λάβῃ εις τήν οἰκίαν του τὰ κιβώτιά μου ὡς Ναβάβ. Σὺ, εις αὐτὸ τὸ μεταξὺ, θά μεταμφιεσθῇς μέσα εις τήν άμαξαν. 'Εγὼ, ὁ ὁποῖος θά λάβω άνάγκην νά περιποιηθῶ τὸν έαυτόν μου, θ' αλλάξω ένδύματα εις τήν κατοικίαν τοῦ κύρ Βινέ. Και αὔριον τὸ πρῶτ', κλέ μου Πιεδούση, θά βάλωμεν έμπρός τὸν δρόμον, και ὁ Θεός πλέον βοηθός!

[Ἔπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Ο Δ Ο Λ Ο Φ Ο Ν Ο Σ

Διήγημα

Guy De Maupassant

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Τὸ μέτωπόν της ἦτο λαμπρὸν καὶ κεκαλυμμένον. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἀπεῖχον ὑπερμέτρως ἀλλήλων, τὰ δὲ κατωτέρω χαρακτηριστικὰ ἦσαν ἀξιοσημειώτως μικρὰ καὶ λεπτοφυῆ.

Ὡς εἶχεν εἶπει καὶ ὁ ἐν Μαγγαίμ πρόξενος τῆς Ἀγγλίας, ὑγιῶς ἔχουσα αὕτη ἠδύνατο νὰ ἦνε, ἂν οὐχὶ ἔκτακτος καλλονή, τοῦλάχιστον ὅμως πολυθέλητρος.

Ὅποια ὅμως ἐφαίνετο τότε, πάσχουσα, καταβεβλημένη, μόλις συνέχουσα τὴν θλίψιν καὶ τὴν ὀργὴν της, ἠδύνατο μὲν ἀκόμη νὰ διεγείρῃ τὴν προσοχὴν, τὴν περιέργειαν, δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ ἐγείρῃ θαυμασμόν, καὶ πολὺ ὀλιγώτερον, δὲν ἠδύνατο νὰ διεγείρῃ ἐνδιαφέρον ὑπὲρ ἐκυτῆς.

Ἡ καχεκτικὴ καὶ μικρόσωμος αὕτη γυνὴ ἔμεινεν ἐπὶ τινα στιγμὴν ἀκόμη ἀκίνητος εἰς τὸ διάκρον τῆς θύρας, παρατηροῦσα διὰ ζοφεροῦ καὶ ἀποθεαρρυσμένου βλέμματος τὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ τρία πρόσωπα, ἅτινα δὲν ἴσταντο ὀλιγώτερον αὐτῆς ἀκίνητα, οὔτε ὀλιγώτερον αὐτῆς σιωπηλά, θεώμενα προσεκτικῶς τὴν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἰσταμένην ξένην.

Ἐνυπῆρχεν, εἴτε ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ γυναικί, εἴτε εἰς τὸν αἰφνίδιον τρόπον, δι' οὗ εἶχεν ἀναφανῆ ἐπὶ τῆς θύρας τῆς αἰθούσης, καὶ τι ὅπερ τοὺς ἐπάγονεν.

Ἐξοικειωμένοι πρὸς τὰς ἑξῆς καὶ τοὺς ἄβροῦς τρόπους τῆς κοινωνικῆς ἀναστροφῆς, ἠσθάνοντο ἑαυτοὺς οἰοῦναι πτοουμένους καὶ εἰσώπων ἐξ αἰσθημάτων τινος στενοχωρίας ἰσχυροτέρας τῆς θελήσεώς των. Ποτὲ δὲν εἶχον αἰσθανθῆ παρόμοιον τι ἀπέναντι ξένου.

Πόθεν προήρχετο ἡ στενοχωρία των αὕτη;

Μήπως διότι ἡ γνησία χάρις Βράδον διήγειρεν, ἀκουσίως αὐτῶν, εἰς τὸ πνεῦμά των ὑπόνοιαν τινα κατὰ τῆς ἄλλης;

Ἡρχίζον νὰ πιστεῦσιν ὅτι τυχοδιωκτὴς τις εἶχεν ὑπεισδύσει εἰς τὸν οἶκον ἐκεῖνον;

Παντάσασιν.

Τοῦναντίον δὲν εἶχον συλλάβει οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην σκιὰν ὑπονοίας κατὰ τῆς Μέρσης.

Ἡ παράδοξος αἰσθησις τῆς δυσθυμίας, ἣτις τοὺς ἔκαμνε τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ ἀπωλέσωσι, παρὰ τὴν συνήθη αὐτοῖς ἀβρότητα, τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματός των, παρήγετο ἀποκλειστικῶς ἐκ τῆς θέας τῆς ἀγνώστου ξένης, τῆς γνησίας Χάριτος, τῆς δυστυχούς ἀπογυμνωθείσης καὶ ἀπροστατευτοῦ κόρης.

Οὕτε ἡ Λαίδη Ζάνετ, οὕτε ὁ Ὁράτιος, οὕτε ὁ Ἰούλιος ἀμφέβαλλον περὶ τῆς ταυτότητος τῆς θετῆς θυγατρὸς τοῦ μεγάρου, ὡς δὲν δισταζέται καὶ οἱ ἀναγκινώσκοντες

τὰς γραμμὰς ταύτας περὶ τῆς ταυτότητος τῶν πλησιεστέρων συγγενῶν σας.

Αἱ περιστάσεις εἶχον ἐπέλθει εὐνοικώταται διὰ τὴν Μέρσην, ἣτις ἦτο ἤδη παρ' αὐτοῖς ἰσχυρὰ ἐκ τοῦ ἰσχυροτέρου πάντων τῶν φυσικῶν δικαίων, τοῦ δικαίωματος τῆς κατοχῆς, διότι ἔσχεν ἐπαρκῆ χρόνον ἀπὸ τεσσάρων ἡδὴ μηνῶν νὰ ἐδραιώσῃ τὴν ἰσχύν της ἐπὶ τῆς Λαίδης Ζάνετ καὶ τοῦ Ὁρατίου.

Διὰ τὸν Ἰούλιον ἤρκεσεν ἡ μία ὥρα τῆς μετ' αὐτῆς πρώτης συναντήσεως, ὅπως καὶ οὗτος συγκαταριθμεῖται ἤδη μετὰ τῶν ἐτέρων δύο.

Ὅθεν ἡ θέσις τῆς ψευδοῦς Χάριτος Βράδον δὲν ἠδύνατο νὰ διατρέχῃ τὸν ἐλάχιστον κίνδυνον ἐκ τῆς ἐμφανίσεως τῆς γνησίας Χάριτος, εἰς τὴν θέαν τῆς ὁποίας ἡ Λαίδη Ζάνετ ἠσθάνθη ἀνεξήγητον βίαιαν ἀποστροφὴν.

Ὁ Ἰούλιος καὶ ὁ Ὁράτιος ἠσθάνθησαν ἐπίσης ἀνεξηγήτως τὸ αὐτό.

Ἐὰν προσεκαλοῦντο καὶ οἱ τρεῖς τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ καθορίσωσι καὶ ἐκφράσωσι τί ἐνδομύχως ἠσθάνοντο, δὲν ἤθελον δυνηθῆ νὰ τὸ πράξωσι.

Προπάντων ἠσθάνοντο ὀδυνηρὸν τινα πρὸς τὴν ξένην οἶκτον.

Ἀόριστον προαίσθημα προσεχοῦς συμφορᾶς εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὴν αἰθουσαν μετὰ τῆς μελανείμονος γυναικὸς ταύτης.

Παρήλθεν ἐν λεπτόν, καθ' ὃ οἱ ἐλάχιστοι τριγμοὶ τῆς ἐστίας καὶ ὁ ἔρρυθμος κρότος τοῦ ὰρολογίου ἦσαν οἱ μόνοι κρότοι, οἵτινες ἠκούοντο ἐντὸς τοῦ δωματίου.

Ἡ ἀξιοπρεπὴς, ἡσυχος καὶ καθαρὰ φωνὴ τῆς ἐπισκεπτρίας διέκοψε πρώτη τὴν σιωπὴν, ἣτις ἐβασίλευεν ἐντὸς αὐτοῦ.

— Ὁ κύριος Ἰούλιος Γκράϋ; ... ἠρώτησε παρατηροῦσα ἀλληλοδιαδόχως τοὺς δύο ἄνδρας.

Ὁ Ἰούλιος προῦχώρησεν ὀλίγα βήματα πρὸς αὐτήν, ἀνακτῆσας ἀμέσως τὴν συνήθη γαλήνην του.

— Ζωηρότατα θλίβομαι ὅτι δὲν με εὔρετε παρ' ἐμοί, εἶπεν, ὅταν ἔλθετε μετὰ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ηροζένου. Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ καθήσετε.

Ἰνα τῆς δώσῃ ἐπὶ τούτῳ τὸ παράδειγμα ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐκάθησεν εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν· ὁ Ὁράτιος ἔμεινεν ὄρθιος πλησίον της.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐχαίρεισε τὴν ξένην μετ' ἄκρας εὐγενείας, ἀλλὰ χωρὶς οὔτε λέξιν νὰ προφέρῃ.

— Εἶμαι ἠναγκασμένη ν' ἀκροασθῶ τῆς γυναικὸς ταύτης, ἐσκέπτετο ἡ γηραιὰ δέσποινα, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ὑπόχρεως καὶ νὰ τῆς ὀμιλῶ. Τοῦτο ἀπόκειται εἰς τὸν Ἰούλιον... Μὴ στέκεσθε ὄρθιοι, Ὁράτιε!... μ' ἐνοχλήτε... καθήσατε.

Ἀποφασίσασα νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν τακτικὴν ταύτην τῆς σιωπῆς, ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐσταύρωσε κατὰ τὴν συνήθειάν της, τὰς δύο λευκὰς χεῖρας της καὶ ἀνέμενε τὰ συμβησόμενα, μεγαλοπρεπῆς καὶ αὐστηρά, ὡς δικαστῆς ἐπὶ τῆς ἑδρας του.

— Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ καθή-

σετε, ἐπὶ ἀνάλαβεν ὁ Ἰούλιος, παρατηρῶν ὅτι ἡ ἐπισκέπτρια ἐράνη μὴ ἀκούσασα.

Ἐκείνη ἀπήντησεν εἰς τὴν δευτέραν ταύτην ἐνθαρρυντικὴν πρόσκλησιν:

— Εἶνε ἡ Λαίδη Ζάνετ; ἠρώτησε με τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς οἰκοδεσποίνης.

Ὁ Ἰούλιος ἔκαμε νεῦμα ἐπιβεβαιωτικόν.

Πρώτην φορὰν μετὰ τοῦτο ἡ μελανείμων γυνὴ ἐφάνη θαρρήσασα.

Διητυθύνθη βραδέως πλησίον τῆς Λαίδης Ζάνετ καὶ ἀπετάθη εὐσεβάστως πρὸς αὐτὴν μετὰ πλήρους εὐγενείας τρόπων.

Τὸ ἠθὸς της, ἄλλως, ἀφ' ἧς εἶχε φανῆ εἰς τὴν θύραν, ἐξέφραζε τὴν ἐμπιστοσύνην της πρὸς τὴν ὑποδοχὴν ἣτις τὴν ἀνέμενεν.

— Οἱ τελευταῖοι λόγοι τοῦ πατρός μου ἐν τῇ ἐπιθανάτιφ κλίνῃ αὐτοῦ, εἶπε, κυρία, με ἐνεθάρρυναν νὰ προσδοκῶ παρ' ὑμῶν προστασίαν καὶ ἀγαθότητα.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐνόμισεν ὅτι δὲν εἶχε τι ν' ἀπαντήσῃ πρὸς ταῦτα.

Περιωρίσθη μόνον ἀπλῶς ν' ἀκροᾶται αὐτῆς μετ' εὐμενεστάτης προσοχῆς, ἀποφασισμένη ἄλλως νὰ τηρήσῃ τὴν ἐπιμωνώτεράν σιωπὴν μέχρι νεωτέρας ἀποράσεως.

Ἡ Χάρις Βράδον ὀπισθοδρόμησε κατὰ ἐν βῆμα. Δὲν εἶχεν ἀποδειλιάσει ἀκόμη, ἀλλ' ἦτο θανασιμῶς ἐκπεπληγμένη.

— Εἶχεν ἄδικον ὁ πατήρ μου νὰ ὀμιλήσῃ οὕτως; ἠρώτησεν ἀπλῶς, ἀλλὰ μετ' ἀληθοῦς ἀξιοπρεπείας φωνῆς καὶ τρόπων, ἐξ ὧν ἐβιάσθη ἡ Λαίδη Ζάνετ νὰ ὑπερβῆ τὸ χαράκωμα τῆς σιγῆς, ὅπερ ἡ ἰδία ἔθετο εἰς ἑαυτήν, ὅχι ἀνευ πείσματος.

— Τίς ἦτο ὁ πατήρ σας; ἠρώτησε μετὰ ψυχρότητος.

Ἡ Χάρις ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην μετὰ μεγίστης ἐκπληξέως:

— Δὲν σας ἐνεχείρισεν ὁ ὑπηρέτης τὸ ἐπισκεπτῆριόν μου; ... εἶπεν. Ἀγνοεῖτε τὸ ὄνομά μου;

— Ποῖον ἐκ τῶν ὀνομάτων σας; ἀντεῖπεν ἡ Λαίδη Ζάνετ.

— Δὲν σας ἐνοῶ, κυρία.

— Θὰ προσπαθῆσῃ νὰ σας βοηθήσῃ, ὅπως με ἐννοήσητε. Μὲ ἠρωτήσατε ἐὰν ἐγνώριζον τὸ ὄνομά σας. Σας ἐρωτῶ ἐγὼ ἤδη ὡσαύτως: ποῖον ὄνομά σας; Ἐκεῖνο, ὅπερ εἶνε τετυπωμένον ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου σας εἶνε: *Χάρις Βράδον*. Ἀλλὰ τὸ ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων σας, ὅτε εἰσῆλθετε εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Μαγγαίμ, ἦτο: *Μέρση Μερρίκ*.

Τὸ κράτος, ὅπερ ἠδυνήθη νὰ τηρήσῃ ἐφ' ἑκυτῆς, ἀφ' ἧς εἰσῆλθεν ἡ Χάρις εἰς τὸ ἐστιατόριον ἐφάνη τὴν στιγμὴν ταύτην διὰ πρώτην φορὰν ὅτι τὴν κατελίμπανεν.

Ἐστράφη ὡς ἔν' ἀντλήσῃ τοιοῦτον ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου, ὅστις ἐκάθητο ἀρκετὰ μακρὰν αὐτῆς, ἀλλ' ὅστις τὴν ἤκουε προσεκτικῶς.

— Ὁ φίλος σας Ηροζένος, τῷ εἶπε, δὲν σας ἀνέφερε τι ἐν τῇ ἐπιστολῇ του, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων, ἅτινα ἐφόρου ὄνομα;

Δισταγμός τις καὶ ἀποδειλάσις φυσική, ὅφ' ὧν εἶδομεν καταληφθεῖσαν τὴν Χάρिता ὅταν συνδιελέγετο μετὰ τῆς Μέρσης ἐν τῇ Γαλλικῇ καλύβῃ, ἐξεδηλώθη καὶ ἤδη ἀμυδρῶς εἰς τὸ παραστήμα τῆς, τὸ ἦθος τῆς ὅμως τὸ ζοφερόν καὶ ἀπορρασιτικὸν ὡς ἐκ τῶν τοσούτων δεινοπαθημάτων, ἅτινα ἀπὸ τεσσάρων ἤδη μηνῶν ὑφίστατο, εἶχεν ἐξαφανισθῆ.

Ἡ ἀρίστη καὶ συμπαθητικώτερα μερίς τῆς φύσεώς τῆς ἀπεκαλύφθη ἐν τῇ πρὸς τὸν Ἰούλιον ἀποταθείσῃ κραυγῇ ταύτῃ.

Μέχρι τοῦδε δὲν εἶχεν ἐμπνεύσει ἐπὶ τοῦ νεαροῦ ἰερέως ἢ μόνον ἀποστροφήν, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ὅμως ταύτης ἤρχιζον οὗτος νὰ αἰσθάνηται ὑπὲρ αὐτῆς ἐνδιαφέρον τι ἀνάμικτον μετὰ συμπαθείας.

— Ὁ Πρόξενος μ' ἐπληροφόρησε περὶ ὅσων τῶ εἶπετε ὑμεῖς, ἀπεκρίθη μετ' ἀγαθότητος. Ἄλλ' ἀκόλουθήσατε τὴν συμβουλὴν μου καὶ διηγηθῆτε ὑμεῖς ἡ ἰδίαν τὴν ἱστορίαν σας εἰς τὴν Λαίδην Ζάνετ. Ἀπηνυθύνθη λοιπὸν ἡ Χάρις πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ μετὰ φανεράς ἀποστροφῆς ἀλλὰ καὶ μεθ' ὑποταγῆς :

— Τὰ ἐνδύματα, περὶ τῶν ὁποίων ὀμιλεῖ ἡ κυρία, εἶπεν, ἀνήκον εἰς μίαν ἄλλην γυναῖκα. Ἡ βροχὴ ἐπιπτε κατὰ χειμάρρους, ὅταν οἱ στρατιῶται μὲ ἐκράτησαν ἐπὶ τῶν συνόρων, εἶχον δ' ἐπὶ ὤρας ἐκτεθῆ εἰς τὴν θύελλαν... Ἡμῖν κατὰ βροχος μέχρις ὀστέων... τὰ ἐνδύματα καὶ ἡ λινοστολή, ἐφ' ὧν ἐσημειοῦτο *Μέρση Μερρικ* εἶνε αὐτὰ ἐκεῖνα, ὅσα ἡ ἰδία *Μέρση Μερρικ* αὕτη μοὶ εἶχε δανείσει ἐκ τῶν ἰδικῶν τῆς, ὅπως στεγνώσωσι τὰ ἰδικά μου. Κατόπιν ἐπληρώθη ὑπὸ ἐκραγέντος ὀβουζίου, μετηνέχθη ἀναίσθητος φέρουσα τὰ ἐνδύματα ταῦτα καὶ μετὰ τὴν ἐγχείρησιν, ἦν ὑπέστη.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐξηκολούθει ν' ἀκροᾶται πάντοτε ἐπιχαρίτως... ἀλλὰ χωρὶς ν' ἀπαντᾷ.

Ἐκαμε νεῦμα πρὸς τὸν Ὁράτιον ὅπως κλίνη πρὸς αὐτὴν καὶ τῷ εἶπε χαμηλοφῶνως καὶ μετὰ χαριέσσης εἰρωνείας :

— Ὁράτιε προητοίμασε τὴν διήγησίν τῆς.

Ὁ Ὁράτιος ἀπεκρίθη ἐν τῷ αὐτῷ τόνῳ :

— Ὁραιότατα ἀληθῶς.

Τὸ βλέμμα τῆς Χάριτος ἔπεσεν ἀπὸ τῆς μὲν ἐπὶ τοῦ δέ, ἐνῶ ἀσθενῆς ἐρυθρότης ἀνεφάνη διὰ πρῶτην φοράν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς.

— Μῆπως ὀρεῖλω νὰ πιστεύσω, ἠρώτησε μετ' ἀπαθούς ὑπερηφανείας, ὅτι δὲν εἶμαι πιστευτή ;

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν τακτικὴν τῆς σιωπῆς καὶ δι' ἐνός νεύματος ἐπέδειξεν ἀβρῶς τὸν Ἰούλιον, οἷον εἰ λέγουσα ὅτι ὤφειλε ν' ἀπευθύνῃ τὰς ἐρωτήσεις τῆς πρὸς τὸ πρόσωπον, ὅπερ εἰσήγαγεν αὕτη ἐκεῖσε.

Ὁ Ἰούλιος παρετήρησε τὴν ἐρυθρότητα ἧτις διεχύθη ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς Χάριτος, καὶ παρενέβη ἀμέσως πρὸς τὸ συμφέρον τῆς εἰρήνης.

— Ἡ Λαίδη Ζάνετ σὰς ἠρώτησε πρὸ ὀλίγου, εἶπε, τίς ἦτο ὁ πατήρ σας.

— Ὁ πατήρ μου ἦτο ὁ συνταγματάρχης Βράδον.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Ὁρατίου βλέμμα ἀγανακτήσεως.

— Ἡ θρασύτης τῆς μὲ ταράσσει !... ἀνέκραξεν.

Ὁ Ἰούλιος παρενέβη αὖθις, πρὶν ἢ ἡ θεία του προφθᾶσῃ νὰ προσθέσῃ ἐτέραν λέξιν.

— Λάβετε τὴν καλωσύνην ν' ἀφήσητε τὴν κυρίαν νὰ ὀμιλήσῃ, εἶπε μετ' ἐπιμονῆς, ἧτις τὴν φοράν ταύτην ἐνεῖχέ τι τὸ ἐπιβλητικόν.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν Χάρिता :

— Ἐχετε κάμμίαν ἀπόδειξιν νὰ προσαγάγητε, προσέθηκε μετὰ μελιχιωτάτης φωνῆς, ἧτις νὰ πείσῃ ἡμᾶς ὅτι εἴσθε ἡ θυγάτηρ τοῦ συνταγματάρχου Βράδον ;

Ἡ Χάρις τὸν ἐθεώρησε μετ' ἀγανακτήσεως.

— Μίαν ἀπόδειξιν ;... ἐπανάλαβε, μίαν ἀπόδειξιν ;... Ὁ λόγος μου λοιπὸν δὲν ἀρκεῖ ;

Ὁ Ἰούλιος ἔμεινεν ἀπαθής.

— Σύγγνωτέ μοι, τῇ ἀπεκρίθη, ἀλλὰ λησμονεῖτε, ὅτι ὑμεῖς καὶ ἡ Λαίδη Ζάνετ βλέπετε ἀλλήλας κατὰ πρῶτην φοράν ; Τεθῆτε εἰς τὴν θέσιν τῆς θείας μου πῶς θέλετε νὰ γνωρίζῃ ἂν εἴσθε ὄντως ἡ θυγάτηρ τοῦ συνταγματάρχου Βράδον ;

[Ἐπειτα συνέχισα]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

Ἡ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Ἀιτήγημα

[Τέλος]

Γ'

Ἐν τέταρτον μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κόμητος, ὁ συνταγματάρχης Λωρέτ εἰσῆρχετο εἰς τὸ ἀναπαυτήριον τῆς δεσποινίδος δὲ Βαλερῦ.

Προεχώρησε πρὸς τὴν νεάνίδα μειδιῶν, ἀλλ' ἀμέσως παρετήρησε τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν τῇ εἶχε προξενήσει τὸ δυσάρεστον συμβᾶν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Ἡτοιμάζετο νὰ τὴν ἐρωτήσῃ ὅτε προλαμβάνουσα αὐτὸν ἡ δεσποινὶς δὲ Βαλερῦ τῷ εἶπεν :

— Σὰς ἀνέμενον μὲ μεγίστην ἀνυπομονησίαν, συνταγματάρχα' ἔχω μίαν σπουδαίαν ὑπηρεσίαν νὰ σὰς ζητήσω.

— Προσφιλῆς μου Λεωνία, ἀπήντησεν οὗτος, γνωρίζετε ὅτι εἶμαι πάντοτε εἰς τὰς διαταγὰς σας καὶ πάντοτε ἑτοιμὸς νὰ σὰς ὑπακούω καὶ νὰ σὰς ἀποδεικνύω τὴν ἀφοσίωσίν μου.

— Ναί, φίλε μου, τὸ γνωρίζω.

— Περὶ τίνος πρόκειται ;

— Κάρολε, βεβαίως γνωρίζετε ὅλους τοὺς ἀρχαίους ἀξιωματικούς τῆς Αὐτοκρατορίας, τοὺς εὐρισκόμενους εἰς Παρισίους ;

— Πράγματι, σχεδὸν ὅλους.

— Λοιπὸν, ὁ ἀδελφός μου περιεπλέχθη εἰς ἔριδα μὲ ἕνα ἀπὸ τοὺς κυρίους αὐτοῦς, καὶ ἐδέχθη πρόκλησιν καὶ συνέντευξιν διὰ μονομαχίαν.

— Ὁ ἀδελφός σας, λέγετε ;

— Ναί ! Ἐφθασε χθὲς τὸ ἐσπέρας, ὁκτώ ἡμέρας ἐνωρίτερον ἀφ' ὅτι τὸν ἀνεμένομεν' ἄ ! ἐγὼ ἐσυλλογιζόμενη πόσῃν χαρὰν θὰ ἐλάμβανον νὰ σοὶ ἀναγγείλω τὴν καλὴν αὐτὴν εἶδησιν ! καὶ τώρα εἰς τὴν εὐτυχίαν μου ἀναμιγνύεται ἡ θλίψις καὶ ἡ ἀγωνία ! Ἄλλ' ἡ μονομαχία αὕτη δὲν θὰ γίνῃ, δὲν θέλω ! Κάρολε, ὕπαγε, τρέξε, πληροφορήθητι παντοῦ ἀντὶ πάσης θυσίας πρὸς νὰ ἐμποδισθῇ ἡ συνάντησις αὕτη.

Ὁ συνταγματάρχης ἦτο ὠχρότατος.

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ ἀντίπαλος τοῦ ἀδελφοῦ σου ; ἠρώτησε.

— Δὲν γνωρίζω. Δὲν ἐγνωρίσθησαν.

— Γνωρίζεις τοῦλάχιστον ποῦ ἐφιλονεύκησαν ;

— Ναί, εἰς τὸ καφενεῖον Φρασκάτη.

— Εἰμαρμένη ! ἐπιθύρυσεν ὁ συνταγματάρχης, καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

— Κάρολε, Κάρολε, τί ἔχεις ; ἀνέκραξεν ἡ νεανίς.

— Δὲν ἐννοεῖς, Λεωνία ; Ὁ ἀντίπαλος τοῦ ἀδελφοῦ σου εἶνε ἐνώπιόν σου.

— ὦ ! εἶνε φοβερόν ! ἀνέκραξεν ἡ κόρη μετ' ἀπελπισίας.

— Φρικτόν, ἐπιθύρυσεν ὁ συνταγματάρχης.

— Ναί, ἀλλ' ἡ μονομαχία αὕτη δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ, δὲν δύναται νὰ σύρῃς τὸ ζῆφος κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου...

Ὁ συνταγματάρχης ἀφῆκε μνηκυσθόν.

— Δὲν γνωρίζετε βεβαίως τί συνέβη, εἶπεν' δὲν θὰ σὰς τὸ εἶπω. Μὲ ἐκτύπησε.

— Ὁ ἀδελφός μου εἶνε νέος ζωηρός καὶ παραφέρεται, ἀλλὰ θὰ τὸν συγχωρήσῃς. Αὐτός ὁ ἴδιος θὰ σοὶ ἐκφράσῃ τὴν λύπην του καὶ τὴν μετάνοιάν του... Ἐπειτα δὲν σὲ ἐγνωρίζε.

— Ἰσα, Ἰσα διὰ τοῦτο πρέπει νὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν συνέντευξιν.

— Κάρολε, Κάρολε, ὄνειρεύομαι λοιπὸν ; Πῶς ; δὲν ἀρεῖσαι νὰ κτυπηθῆς ;

— Δὲν δύναμαι.

— Καὶ μοὶ λέγετε τοῦτο τόσον ψυχρῶς !

— Φιλτάτη Λεωνία, ἡ τιμὴ ἀπαιτεῖ τοῦτο.

— Ἡ τιμὴ, πάντοτε ἡ τιμὴ, ἀνέκραξεν ἡ κόρη ἀναλυομένη εἰς δάκρυα.

Ὁ συνταγματάρχης ἠγέρθη, ἀλλ' ἡ δεσποινὶς Βαλερῦ ἐτέθη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς θύρας καὶ ἀνέκραξε :

— Δὲν θὰ ἐξέλθῃς ! ποῦ θέλεις νὰ ὑπάγῃς ; νὰ φονεύσῃς τὸν ἀδελφόν μου ;...

— ὦ ! Λεωνία, δὲν δύνασαι νὰ ἔχῃς αὐτὴν τὴν ἰδέαν.

— Τί σκοπὸν ἔχεις λοιπὸν ;

— Θέλω ὁ κόμης Βαλερῦ νὰ μάθῃ ὅτι ὁ συνταγματάρχης Λωρέτ οὐδέποτε ἐφοβήθη τὸν θάνατον. Θέλω πρὸ πάντων νὰ μάθῃ, ἐὰν μὲ φονεύσῃ, ὅτι ἤμην ἀξίος

της ἀφοσιώσεως της ἀδελφῆς του καὶ της τιμῆς, τὴν ὁποίαν μοὶ παρέσχεν ὁ πατήρ του ὀνομαζών με υἱόν του.

— "Α! εἶσαι μεγάλη καὶ εὐγενὴς καρδιά! ἀνέκραξεν ἡ νέα δρᾶττουσα τὴν μίαν τῶν χειρῶν τοῦ συνταγματάρχου. Λοιπόν, ἐξηκολούθησε λίαν συγκεκλιμένη, θέλεις προτείνει τὸ στήθος σου εἰς τὸν ἀδελφόν μου χωρὶς νὰ ὑπερασπισθῆς;

— Ἡ ζωὴ τοῦ κυρίου κόμητος δὲ Βαλερύ εἶνε δι' ἐμὲ ἱερά.

— Εὐχαριστῶ. Τώρα, Κάρολε, δὲν σὲ κρατῶ πλέον, διότι γνωρίζω ὅτι ἡ συνέντευξίς σας εἶνε εἰς τὰς τρεῖς.

Ὁ συνταγματάρχης ἀνεχώρησεν.

— Ἡ σειρὰ σου τώρα, κύριε ἀδελφέ μου, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ νεανίς. Θὰ ἴδωμεν τί θὰ εἴπῃς, ὅταν μάθῃς πῶς ἔχει σκοπὸν ὁ συνταγματάρχης Λωρέτ νὰ κτυπηθῆ μαζί σου.

Καὶ ἐπερίμενε. Ἄλλ' ἀφοῦ διέρρευσε μία ὥρα, ἤρχισε νὰ ἀνησυχῆ σπουδαίως.

Ὁ δαίκτης προὔχρει πάντοτε, καὶ ὁμως ὁ κόμης δὲν ἐφρίνετο.

Δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ μείνῃ ἡσυχος. Ἐτρεξε πρὸς τὸ παράθυρον, τὸ ἠνέφξε βιαίως, ἔκλινε πρὸς τὰ ἔξω, ἐλπίζουσα νὰ ἴδῃ τὸν νέον ἐρχόμενον περιῆλθε τὰ δωμάτια μὲ βήμα τεταραγμένον καὶ πυρετώδες. Ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἀναπαυτήριον τρεῖς ὥραι ἐσήμαινον. Νέφος διήλθε πρὸ τῶν ὀρθακλῶν της, ἀφῆκε σπαρτακτικὴν κραυγὴν καὶ ἐγονυπέτησεν ἐνώσασα τὰς χεῖρας.

Δ

Ὁ κόμης δὲ Βαλερύ, μετανοήσας ὅτι ὠμίλησεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του περὶ τῆς μονομαχίας του, δὲν ἔσχε τὸ θάρρος νὰ τὴν ἐπκνίδη πρὶν μεταβῆ εἰς τὸν τόπον τῆς μονομαχίας.

Ὀλίγον πρὸ τῶν τριῶν, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν μαρτύρων του, ἀφίκετο εἰς Ὠτέιλ' στιγμᾶς δὲ τινὰς μετὰ ταῦτα ἔφθασε καὶ ὁ συνταγματάρχης μετὰ δύο φίλων του, καὶ πλησιάσας ἐχαιρέτισεν εὐγενέστατα τὸν κόμητα, ἀλλ' οὗτος ψυχρῶς τῷ ἀπέδωκε τὸν χαιρετισμὸν του.

Οἱ μάρτυρες ἀμφοτέρων εἶχον φέρεῖ ὄπλα, ἀφοῦ δὲ ἐξελέγησαν καὶ ἐπληρώθησαν ἐπιμελῶς τὰ μέλλοντα νὰ χορηγηθῶσιν, οἱ μάρτυρες ἐμέτρησαν τὴν ἀπόστασιν.

Τὰ πάντα κανονικώτατα διεξήχθησαν. Εἰς τὸ πρῶτον κρούσμα τῶν χειρῶν, οἱ δύο ἀντίπαλοι κατεβίβασαν βραδέως τὸ ὄπλον των μέχρι τοῦ ὕψους τοῦ ὤμου· εἰς τὸ δεύτερον ἐσταμάτησαν, ἀπέχοντες μόνον δεκαπέντε βήματα. Μόλις δὲ ὁ εἰς τῶν μαρτύρων ἐκτύπησε τὸ τρίτον κρούσμα δύο πυροβολισμοὶ ἠκούσθησαν.

Ἡ σφαῖρα τοῦ κόμητος διήλθε συρί-

ζουσα παρὰ τὸ ὠτίον τοῦ συνταγματάρχου καὶ ἐνεπήγη εἰκοσι βήματα ἀπωτέρω εἰς φλοῖον καστανάας τινός, ὁ δὲ συνταγματάρχης εἶχε κενώσει τὸ ὄπλον του εἰς τὸν ἄερα.

— Κύριε κόμη δὲ Βαλερύ, εἶπε προχωρῶν πρὸς τὸν νεαρὸν ἀξιωματικόν, ἡ τιμὴ ἱκανοποιήθη, ὡς πρὸς τὴν ὕβριν δὲ τὴν ἐλησμόνησα ἐντελῶς.

Ὁ νεανίας ἠρθυρίασε.

— Μὲ γνωρίζετε; ἀνέκραξε.

— Μάλιστα, κύριε κόμη, καὶ διὰ τοῦτο ἴσα, ἴσα δὲν θέλω πλέον νὰ ἐνθυμηθῶ ὅ,τι συνέβη μεταξύ μας.

— Ἄλλὰ σεῖς μοὺ ἐφείσθητε! Διατί;

— Διότι δὲν εἶχον δικαίωμα νὰ πυροβολήσω ἐναντίον σας, διότι δὲν εἶσθε ἐχθρὸς μου.

— Ἄλλὰ ποῖος εἶσθε λοιπόν, κύριε;

— Εἶμαι ὁ συνταγματάρχης Κάρολος Λωρέτ.

Ὁ νέος ἀφῆκε φωνὴν ἐκπλήξεως καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν λαίμῶν τοῦ συνταγματάρχου.

— "Α! ἀνέκραξε δακρύων, συγχωρήσατέ με, σὰς παρακαλῶ, λησμονήσατε τὴν τρέλλαν αὐτὴν. "Ω! συνταγματάρχα, γνωρίζω ὅτι εἶσθε ὁ καλλίτερος σκοπευτῆς τῶν Παρισίων, ἠδύνασθε νὰ μὲ φονεύσετε.

— Ἐνας Λωρέ δὲν φονεύει ποτὲ ἕνα κόμητα δὲ Βαλερύ, τὸν σώζει, εἶπεν ὑπονοῶν τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ πατρὸς του.

— Εἶνε ἀληθές, συνταγματάρχα, οὐδέποτε θέλω τὸ λησμονήσαι. Ὁ πατήρ μου σὰς ὀνόμασεν υἱόν του, ἐγὼ σὰς ὀνομάζω ἀδελφόν· εἶθε ἡ φιλία μας νὰ εἶνε αἰωνία.

Οἱ μάρτυρες ἐπλησίασαν καὶ συνεχάρησαν τοὺς δύο ἀντιπάλους διὰ θερμῶν χειραψιῶν.

— Τώρα, εἶπεν ὁ κόμης, περῶν τὸν βραχίονά του ὑπὸ τὸν τοῦ συνταγματάρχου, ἄς ὑπάγωμεν γρήγορα νὰ καθησυχάσωμεν τὴν ἀδελφὴν μου.

Ἀνῆλθον εἰς τὰς ἀμάξας καὶ ἐπανῆλθον φαιδρότατοι εἰς Παρισίους.

Ἡ δεσποινὴς Λεωνία δὲ Βαλερύ ἐν μεγίστῃ ἀγωνίᾳ ἀνέμενεν εἰδήσεις περὶ τῆς μονομαχίας, εὐρισκομένη ἀκόμη εἰς τὸ μικρὸν ἀναπαυτήριο, ὅπου πρὸ μιᾶς ὥρας προσήνυχετο καὶ ἔκλαιεν.

Ἀληθῆς ἐκρηχθεὶς χαρᾶς ἐγένετο, ὅτε ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ εἰσῆλθεν ὁ ἀδελφός της κρατῶν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν συνταγματάρχην Λωρέ.

— Ἀδελφὴ μου, τῆ εἶπεν ὁ κόμης φαιδρῶς, σοὶ φέρω τὸν συνταγματάρχην Κάρολον Λωρέ πρὸ ὀλίγου ἐχθρὸν μου, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀδελφόν μου καὶ αἰωνίως φίλον μου.

N. I. Δ.

ΤΕΛΟΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδροικῶν τελῶν].

«Τυχάζιον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου. δρ. 1 (4,10)

«Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccane. δρ. 4 (4,20)

«Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» καὶ «Ἡ ἄνυμφος μήτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία A. Matthey (Arthur Arnold) δρ. 3,50 (4)

«Τὸ φρούριον τοῦ Καρρόου» καὶ τὸ «ἄνθος τῆς Ἀλόης» (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία I. Φ. Σμίθ. δρ. 3,25 (3,75)

«Ὁ «Ἀδικηθεὶς Ρογήρος», μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)

«Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου. 2 (2,20)

«Ἑλληνικὴ» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου. δρ. 5 (5,30)

«Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ. δρ. 5 (5,30)

«Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης», μυθιστορία Π. Ζακόν. δρ. 2,50 (2,70)

«Ὁ Ἰππότης Μάτος», μυθιστορία Ponson de Terrail. δραχ. 2,50 (2,70)

«Ἡ διδασκάλισσα», μυθιστορία Εὐγενείου Σῦη. δραχ. 3 (3,20)

«Τὰ χάλια μας», κωμῶδα Π. Λαζαρίδου ἠθοιοῦ. λ. 70 (80)

«Ὁ παπᾶ - Κωνσταντῖνος», μυθιστορία Ἀλεξῶ. δρ. 4,50 (4,70)

«Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία E. Μαλῶ (τόμοι 2) δρ. 2,50 (2,80)

«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλευθάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμοι δύο) Δρ. 3 (3,30)

«Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία H. Emille Chevalier. Δρ. 4,50 (4,70)

«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἦτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμᾶς. 3,50 (3,70)

«Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον», μυθιστορία Δουδοβίκου Νουρ. Δρ. 4,50 (4,70)

«Ματθίδη» μυθιστορημα (μετὰ εἰκόνων). Εὐγενείου Σῦη. Δρ. 7. (8)

«Ζίλ Βλὰ» μυθιστορημα Δρ. 5 (6)

«Ἀνθρωπος τοῦ Κότμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)

«Τὸ Τριακοσιᾶδραχμον Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου. λεπ. 50 [60]

«Ἄντωννα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ υἱοῦ, μετὰφρασίς Λάμπρου Ἐνυ' λη. δρ. 3. (3,30)

«Ἄλεον Λεωνίης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετὰφρασίς Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση Δρ. 4,50 [4,80]

«Τὰ Δύο Ἄλνα» Αἰμιλίου Ρ. σοδούργ. δρ. 4,50 [2]

«Ἡ Ὠραία Παρισινή». λεπ. 60 (70)

«Παρισίων Ἀπόκριμα», μυθιστορία Εὐγενείου Σῦη, μετὰφρασίς Ἰσιδωρίδου Ι. Σκυλίση (τόμοι 10) Δρ. 6 [7]

«Ὁ Διαβολο - Σίμων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail Δρ. 4,50 (4,70)

«Μπουμπουλίνα—Ἀρκαδίον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου. Δρ. 3 [3,30]

«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν. δρ. 4 (4,20)

ΠΡΟΣΕΧΩΣ: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

μυθιστορημα μετὰ εἰκόνων δραματικώτατον καὶ μεγίστου ἐνδοξοφύρουτος, ἐμποιήσαν αἰσθητικὴν ἐξημοσιεύθη τὸ πρῶτον ἐν Παρισίοις.